

Srpanj / Kolovoz 2016

Svezak 98, Broj 4

Glasnik Kristovog Kraljevstva

Duhom Začeti

Duh Božji Koji Prebiva U Nama • Svjedočanstvo Duha
Ispitajmo se • Usporedbe o Osobnom Posvećenju
Obećanja Duhom Začetima
Klasa Nevjeste • Kućanstvo Vjere

Glasnik

Kristovog Kraljevstva

Ovaj časopis svake godine donosi mnoge stranice duhovnog štiva s raznim biblijskim temama. Svaki broj također navodi listu mnogih Biblijskih kongresa i konferencija na kojima ćeš naći Kršćansko zajedništvo. U svakom broju imamo i rubrike Vijesti i Pogledi na svijet (tekući događaji), Danas u Proročanstvu, i informacije o djelovanju Pastoralnog Biblijskog instituta. Pastoralni Biblijski institut objavljuje ovaj časopis dvomjesečno.

Informacije za kontakt

Pastoralni Biblijski Institut
P.O. Box 3274
Bremerton, WA 98310
ThePBI@comcast.net
www.HeraldMag.org

Dopisnici

102 Broad Street
Chesham, Bucks, HP5 3ED
Engleska

Berejski Biblijski institut
P.O. Box 402
Rosanna, Victoria 3084
Australija

Urednički odbor

Urednički odbor od petorice koji nadgleda ovaj časopis, od kojih najmanje tri odobravaju objavljivanje svakog članka koji se pojavljuje na stranicama ovog časopisa. Premda su odgovorni za svaki objavljeni članak, odbor ne jamči za svaki izraz koji se u njima nalazi. Sadašnji urednici su: Len Griehs, Ernie Kuenzli, James Parkinson, David Rice, i Tom Ruggirello.

Odbor i urednici slažu se da vrijednost ovog časopisa ovisi o tome da li su suradnici bili slobodni izraziti svoje misli, pod uvjetom da su općenito u skladu sa karakterom i svrhom naše povelje za širenje Biblijskih istina. Godišnja pretplata na ovaj časopis diljem svijeta je 50 HRK, ili besplatno na pisani zahtjev.

Ovaj časopis i njegova misija

Ovlašten poveljom 1918, Pastoralni Biblijski institut, Inc., bio je osnovan za promicanje Kršćanske spoznaje. Njegov časopis, Glasnik Kristovog Kraljevstva, čvrsto zastupa jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada općenito odbačen — otkupljenje kroz dragocjenu krv (1 Pet. 1:19). „čovjeka Krista Isusa, koji sebe dade kao otkup [odgovarajuća cijena, zamjena] za sve“ (1 Tim. 2:6). Gradeći na ovom sigurnom temelju zlatom, srebrom, i dragim kamenjem Riječi Božje (1 Kor. 3:11-15, 2 Pet. 1:5-11) njegova je daljnja misija „otkrivati svima kako se ostvaruje otajstvo od vjekova sakriveno u Bogu koji je sve stvorio, a sada se po Crkvi objavljuje Poglavarstvima i Vlastima na nebu mnogolika Božja mudrost“ (Efež. 3:5-10).

Oslobođen je utjecaja bilo koje partije, sekte ili ljudskih učenja, dok sve više i više nastoji dovesti svaki svoj iskaz u najveću podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Bibliji. Slobodan je dakle objaviti odvažno sve što je Gospodin izrekao — u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je dana da razumijemo. Njegov stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer znamo s čime je to potvrđeno, naime sa sigurnim Božjim obećanjima. Smatramo ga nečim pouzdanim što se može koristiti u njegovoj službi; stoga naše odluke u odnosu na ono što se može ili ne može pojaviti na njegovim stranicama moraju biti u skladu s našom prosudbom njegove volje, učenjima njegove Riječi, za izgrađivanje njegovog naroda u milosti i spoznaji. Mi ne samo da pozivamo, mi potičemo naše čitatelje da dokažu sve njegove iskaze sa nepogrešivom Riječi, na koju se stalno pozivamo kako bi olakšali takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči

DA JE CRKVA „HRAM“ ŽIVOG BOGA — njegova „građevina“ čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba — od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen“ ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu (1 Kor. 3:16,17, Ef. 2:20-22, 1 Moj. 28:14, Gal. 3:29).

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja“, „izabranog i dragocjenog“ bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija (Otkr. 15:5-8).

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve“ i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet“ u određeno vrijeme (Hebr. 2:9, Ivan 1:9, 1 Tim. 2:5,6).

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest“, biti „sudionikom božanske prirode“, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici (1 Ivan 3:2, Ivan 17:24, Rim. 8:17, 2 Pet. 1:4).

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu (Ef. 4:12, Mat. 24:14, Otkr. 1:6, 20:6).

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim — vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve — dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni (Djela 3:19-23, Iza. 35).

U Početku

“Dakle, ako je tko u zajedništvu s Kristom, on je novo stvorenje. Ono što je staro prošlo je” (2. Korinćanima 5:17 NS).

Jedino će 144 000, od procijenjenih 20 milijardi ljudi koji su ikada živjeli, postati članovima Novog Stvorenja, sa svim njegovim mogućnostima, prednostima, blagoslovima, i slavama. Ipak nitko od onih koji su živjeli prije Kristove smrti i uskrsnuća ne može imati udjela u pozivu za takvu priliku. “Zaista, kažem vam, među rođenima od žene nije ustao veći od Ivana Krstitelja, ali tko je manji u kraljevstvu nebeskome, veći je od njega” (Matej 11:11).

Oni koji se odazovu na Božji poziv da postanu novim stvorenjima u Kristu primaju sveti Duh kao залог njihovog nasljedstva (Efežanima 1:14). “Duh Božji koji prebiva u nama,” članak je koji je temeljen na predavanju Brata John T. Reada, bivšeg putujućeg sluga i direktora Pastoralnog Biblijskog Instituta, i koji dubinski analizira što je to sveti Duh, kako je korišten u Svetom Pismu, kako je utjecao na Isusa, i kako slično tome utječe na one koji su posvetili svoje živote da budu poput njega.

“Svjedočanstvo Duha” obrađuje pitanje “Kako mogu znati da sam uistinu Duhom začeti?” -- i proces biti privučen k Jehovi, doživjeti Njegov utjecaj u našem životu, i osjetiti prisutnost Isusa kao našeg starijeg brata. Rast u spoznaji, i iskustva koja testiraju kvalitetu naše predanosti, znakovi su našeg razvoja kao novog stvorenja u Kristu.

“Ispitajmo se” postavlja 18 na Bibliji temeljenih pitan-

Glasnik Kristovog Kraljevstva
Srpanj / Kolovoz 2016
Svezak 98, Broj 4

- 4 Duh Božji Koji Prebiva U Nama**
- 8 Svjedočanstvo Duha**
- 11 Ispitajmo se**
- 12 Usporedbe o Osobnom Posvećenju**
- 16 Obećanja Duhom Začetima**
- 19 Klasa Nevjeste**
- 23 Kućanstvo Vjere**

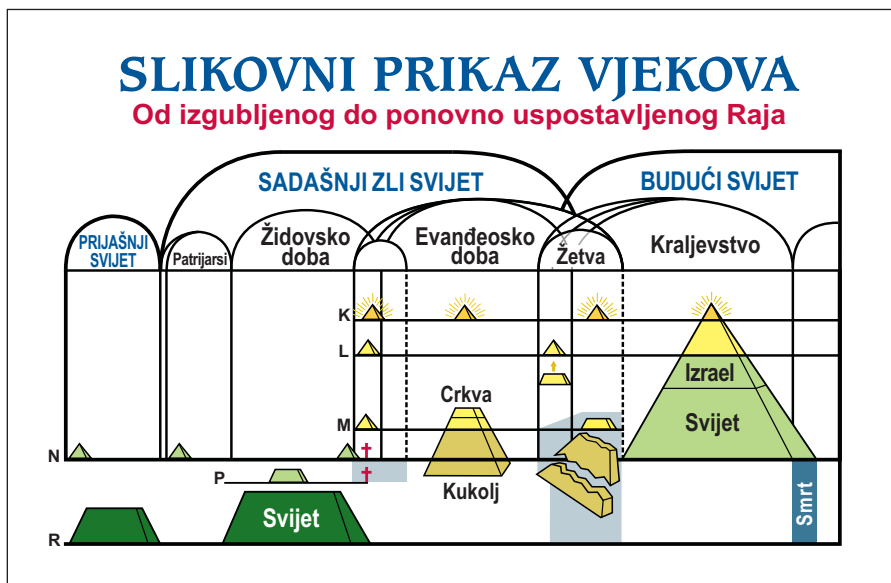
ja osmišljenih da nam pomognu razviti zajedničke ciljeve kao predanih Kršćana.

Isus je često poučavao narod sa usporedbama. “Usporedbe o Osobnom Posvećenju” razmatra tri usporedbe u odnosu na Kršćansku odgovornost. Mi moramo koristiti naše talente, pomagati našoj braći, i raditi predano za Kristovu stvar.

Biblija obiluje sa Božjim “Obećanjima za Duhom Začete.” Isusovi su učenici na Pedeseticu među prvima razumjeli mnoga od njih. Pavlovi zapisi dali su Ljudima iz naroda i Židovskim Kršćanima nadu u iskvarenom svijetu. Ta nam obećanja pomažu pobjediti svijet, tijelo i đavla.

U Svetom su Pismu skriveni mnogi opisi klase Crkve. “Klasa Nevjeste” razmatra žene u Bibliji koje opisuju milosti unutarnje ljepote koja smo pozvani razviti. Neki u našoj zajednici ne poduzimaju korak posvećenja Bogu, ipak oni služe braći na dragocjene načine. “Kućanstvo Vjere,” naš zadnji članak, pokazuje da svi oni koji uistinu ljube Boga neće proći nenagrađeno.

Mi se molimo da ovaj broj pomogne svakom čitatelju razmisliti o važnosti toga da se bude dijete Božje i da se osjeća mnogo dublje prisutnost Isusa i našeg Nebeskog Oca u njihovim životima.

Duh Božji koji prebiva u nama

“Ako li Duh Onoga koji uskrisi Isusa od mrtvih prebiva u vama, Onaj koji uskrisi Krista od mrtvih oživit će i smrtna tijela vaša po Duhu svome koji prebiva u vama ... Svi koje vodi Duh Božji sinovi su Božji” (Rimljanima 8:11-14).

Božji duh — što je, kako se očituje i što čini? Budući je prebivanje svetog Duha u nekome dokaz da je ta osoba Sin Božji, čini se i nužnim i ispravnim znati odgovore na ta pitanja, da imajući

razumijevanje u našim srcima i mislima, mi možemo znati gdje mi stojimo u našem odnosu s Bogom. Pavao također kaže, “Ne poznajete li sami sebe, da je Isus Krist u vama? Osim ako ste nepravni” (2. Korinćanima 13:5).

Oni koji su bili blagoslovljeni sa velikim povećanjem svjetla koje je bilo učinjeno dostupnim Božjim svetima sada nisu ograničeni u svom razumijevanju te stvari, kao što su to oni koji vjeruju da je sveti Duh osoba — to jest, treća osoba trojstva. Vjerovanje u trojstvo bilo je u mnogome odgovorno za zbunjujuća i nerazumna učenja koja su ljudi iznijeli da definiraju istinu, i da sačuvaju sebe i druge od lažnih učitelja i lažnih nauka.

I, ako mi ispravno razumijemo Sveto Pismo, sveti Duh je uvijek pokazivanje Božje moći i utjecaja posredstvom čega je On u stanju upotrijebiti i upravljati, i Njegova je inteligencija iza svega toga!

Božji Duh

Duh je prvi puta bio spomenut kao Božja moć u stvaranju: “Duh je Božji lebdio nad vodama” (1. Mojsijeva 1:2). Božji je duh pružio sposobnost i vještinu nekim Izraelcima da izgrade sve stvari što se tiče Šatora od sastanka. Bog za njih kaže da su “mudra srca, koje sam ja ispunio duhom mudrosti” (2. Mojsijeva 28:3).

Što se tiče proročanstva, Petar nam kaže da su “sveti ljudi Božji govorili poneseni Duhom Svetim” (2. Petrova 1:21). Ali da li je sveti Duh govorio sam od svoje vlastite volje i razumijevanja? Zasigurno ne: “Bog, koji je u više navrata i na više načina nekoć govorio ocima po proročima” (Hebrejima 1:1). Što se tiče blagoslova koji su bili obećani svim narodima na zemlji kroz Abrahamovo potomstvo, Petar ih opisuje kao “vremena obnove svega, što je od postanka svijeta govorio Bog na usta svih svojih svetih proroka” (Djela 3:21).

Sveti duh nikada nije predstavljen da on daje sam sebe, nego da je bio dat ili izliven od Boga. Kroz Proroka Joela, Bog je rekao: “Izlit ću svoga Duha na svako tijelo

... I na sluge i na sluškinje ću u te dane izliti svoga duha” (Joel 2:28,29) Prema Petru, desilo se samo djelomično ispunjenje ovog proročanstva na Pedeseticu. Bilo bi to stvarno osobito biće koje bi se moglo izliti na tisuće ljudi i prebivati u njima u jedan te isti čas, ali nerazumno je misliti da Božji um i utjecaj djeluju na takav način.

Hebrejska riječ koja je prevedena duh je ruach (Strong’s #7307), koja riječ doslovno znači vijetar ili strujeći zrak. Pojavljuje se 389 puta u Starom Zavjetu, i prevedena je 224 puta kao duh i 165 puta sa različitim drugim riječima kao što su vjetar, zrak, ljutnja, zamah vjetra, dah, um. Njeno se značenje, stoga može zaključiti iz njene upotrebe.

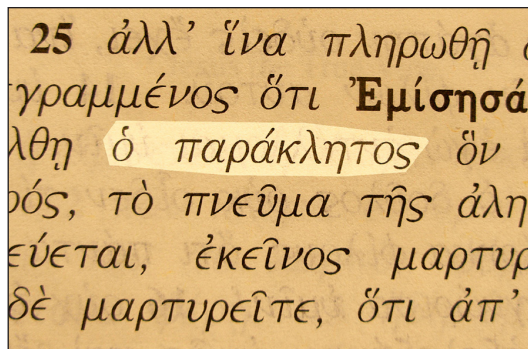
Korijenska ideja koja se provlači kroz sve odlomke je ta o nevidljivoj sili, moći, ili utjecaju. Ta je sila iskazana u različitim oblicima, i očitovana na različite načine. Međutim, uvijek predstavlja ono što je nevidljivo izuzev njegovih učinaka — njegovih manifestacija.

Komentator Henry Aldridge, u svom razmatranju riječi “duh” u Starom Zavjetu, kaže: “Zaključak se

Adam prima “ruah” života (Michelangelo)

čini jasnim da je sam Jehova, po Svom Duhu, aktivni radnik iza Svoje riječi. Sa Svojim Duhom On stvara; sa njim On oživljava; sa njime On nadahnjuje ljude da prime Njegovu riječ i da djeluju za izvršavanje Njegovih namjera ... Zaista, prilično je zapanjujuća stvar razmišljati o činjenici da tijekom 3500 godina zabilježene povijesti u kojoj su nađene jasne izjave o djelovanju Sina Božjeg, ništa nije nađeno što bi čak nagovještavalo osobnost” (Bible Doctrine of the Holy Spirit, 1931, Clay Publishing).

Riječ "parakletos" iz Ivana 15:26

Sveti Duh u Evanđeljima

Korištenje riječi "duh" u sinoptičkim evanđeljima slijeđi gotovo isti obrazac kao što smo ga vidjeli da je naveden u Starom Zavjetu. Nema nagovješta o osobnosti, nego samo nevidljiva snaga ili utjecaj od Boga koji djeluje na različite načine. I Ivan Krstitelj i Isus bili su začeti u utrobi svojih majki kroz djelovanje Božjeg Duha - Ivan na prirodan način, i stoga je bio nazvan Zaharijinim sinom; Isus kao božanski čin Boga kroz Njegov duh i stoga je bilo opisano "stoga će i to sveto što će se od tebe roditi biti nazvano Sinom Božjim" (Luka 1:35).

Ako je sveti Duh bio osoba, tada bi najava data Mariji potvrdila da je njeno dijete bilo niša drugo doli dijete svetog Duha; ali Isus je uvijek bio nazvan Sinom Božjim. Kada je Marija pitala kako je to moguće za nju da bude majka buduću da nije "legla" s muškarcem, "I odgovori anđeo i reče joj: Duh Sveti sići će na tebe i sila Svevišnjega osjenit će te: stoga će i to sveto što će se roditi biti nazvano Sinom Božjim" (Luka 1:35).

U Ivanu 15:26, Isus je rekao, "A kada dođe Tješitelj, kojega ću vam ja poslati od Oca, Duh istine, koji od Oca izlazi, on će svjedočiti za mene." Razlog za mušku zamjenu "on" u ovom slučaju slaže se lingvistički sa spolom imenice "tješitelj" (parakletos). Na Grčkom, kao i na nekim drugim jezicima, imenice nose spolove, i zamjenice koje se odnose na njih nužno slijede spol imenice. U ovom slučaju riječ "on" dolazi od Grčke riječi ekeinos, "taj," muški rod, da se slaže sa spolom parakletos.

Isus je rekao da sveti Duh izlazi od Oca. On tako još jednom potvrđuje da je sveti Duh od Boga, da ga On pokazuje, i ni u kom smislu nije različita osoba.

Riječ "duh" dolazi od Grčke riječi pneuma, koja je srednjega roda. U Ivanu 14:17 Isus je rekao, "Duha istine, koga svijet ne može primiti, jer ga ne vidi niti ga poznaje. Ali vi ga poznajete; jer s vama boravi i u vama će biti." Tih pet zamjenica, na Grčkom, su sve srednjeg roda, da se slažu sa pneuma. One bi trebale biti prevedene sa

koji, to, to, to, pojedinačno - kao što su u prijevodima Novi Svijet, Rotherham, Wilson's Diaglott, i RVIC.

Svetost Duha

Job govori o "duhu Božjem u mojim nosnicama," koristeći istu govornu figuru za nevidljivu silu ili duh života koja je bila korištena u povezanosti sa stvaranjem Adama: "i udahnu mu[Bog] u nos-

nice dah života; i postade čovjek živa duša" (1. Mojsijeva 2:7) Adamov savršeni organizam bio je neživotan sve dok nije bio oživljen sa duhom života. On je oživio sa istim životnim principom koji pokreće sva stvorenja.

Božji Duh i dalje djeluje da daje život. Isus je rekao: "Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa: riječi koje vam govorim duh su i život su" (Ivan 6:63) Riječ "oživljuje," kada je doslovno prevedena, je "daje život" (NS). Duh je taj koji "daje život."

Pavao kaže: "jer ja vas putem evanđelja rodih u Kristu Isusu" (1. Korinćanima 4:15). "Stoga, ako je tko u Kristu, novo je stvorenje: ono staro je prošlo, gle, sve je novo nastalo" (2. Korinćanima 5:17) "Razmišljanje svojstveno duhu donosi život i mir" (Rimljanima 8:6). Ako je mir stvaran, tada i život također mora biti stvaran.

To novo stvorenje ili novi um načinjeno je da postoji u mozgu ovih starih fizičkih tijela. I ako ono živi i buja, ono će si prikupiti snage tijela za svoju vlastitu upotrebu. Pavao kaže: "A ako Duh onoga koji je uskrisio Isusa od mrtvih prebiva u vama, onaj koji je uskrisio Krista od mrtvih oživjet će i vaša smrtna tijela putem svoga Duha, koji prebiva u vama" (Rimljanima 8:11). To ne znači vraćanje ovih tijela u savršeni život i zdravlje, nego da ih se učini aktivnima kao oruđa pravednosti.

Mi usmrćujemo ili uništavamo dijela tijela, ne sama tijela. Stari čovjek u smislu starog uma mora biti ubijen da ova tijela sada mogu postati privremenim organizmima novog uma. Pavao kaže: "Ne znate li da su vaša tijela udovi Kristovi? Zar ne znate da je vaše tijelo hram Duha Svetoga, koji je u vama, kojega imate od Boga, i da niste svoji" (1. Korinćanima 6:15,19).

Mi postajemo novim stvorenjima u Kristu kroz životodajnu moć i utjecaj Duha Božjeg. Međutim simbolički govoreći, mi smo samo začeti i oživljeni; naš je život skriven s Kristom kod Boga. Naše rođenje dolazi kod uskrsnuća. Božji Duh je također duh mudrosti u onima u kojima prebiva. On nije bio stvaralačka moć u Mojsiju, Jošui, ili Salamunu, nego je prenio mudrost i moć.

Sveti Duh u Isusu

O Isusu je bilo prorečeno: “Na njemu će duh Jehovin počivati, duh mudrosti i razboritosti, duh savjeta i snage, duh znanja i straha Jehovina. On će uživati u strahu Jehovinom” (Izaija 11:2,3) Ta očitovanja Duha su toliko međusobno ovisna da je razlikovati i odrediti stvari razlike dosta teško. Mudrost, razumijevanje, i spoznaja imaju mnoge točke sličnosti. Razmotrimo svaku od njih.

- **Mudrost** je rezultat zaključivanja koje je učinjeno savršenim kroz ispravno primjenjenu spoznaju. Razumijevanje je moć razuma da shvati sve ono što se naučava ili proučava.

- **Savjet** se odnosi na davanje ili primanje savjeta. U Izrekama 4:1,7, mudri čovjek daje savjet kada kaže, “Slušajte sinovi, opomene očeve, i pazite da[imajući spoznaju] bi ste stekli razboritost ... Mudrost je najvažnija. Stekni mudrost i svim imanjem svojim stekni razboritost.”

- **Razumijevanje** koje rezultira od Božjeg Duha uvijek se odnosi na pravedan pravac i na kontroliranje sebe. “Onaj tko je spor na gnjev, velike je razboritosti[razumijevanja]” (Izreke 14:29; 25:28).

- **Snaga** se odnosi na milost i snagu da se vrši Božju volju i da se slijedi Njegov savjet bez obzira na prepreke. Pavao je zahtijevao da mi budemo “snagom ojačani po njegovu Duhu u nutarnjem čovjeku” (Efežanima 3:16)

- “**Strah (strahopoštovanje) Jehovin**” odnosi se na neupitnu poslušnost, ne potaknuto strahom ili užasom od toga da je Bog osvetoljubiv, nego zbog pravog cijenjenja i poštovanja za Njegovu pravdu i pravednost karaktera.

Naš je Gospodin imao duboko poštovanje prema tome što njegov Nebeski Otac prezire grijeh, i njegov se je strah sastojao u tome da obrati posebnu pozornost na to da bude u potpunosti poslušan, shvaćajući da je jedino tako mogao nastaviti uživati u Očevoj ljubavi i naklonosti.

Za taj je strah objavljeno da je početak mudrosti. Zasižno je stoga jedini mudar pravac imati to zdravo strahopoštovanje za Boga koje će osigurati radosnu i pažljivu poslušnost Njegovoj volji. Moguće je imati znatnu spoznaju no ipak pokazivati vrlo malo mudrosti u njenom korištenju. Također je moguće biti mudar u primjenjivanju spoznaje koju posjedujemo i biti spor shvatiti Božju volju u drugim pogledima.

Savršenost našeg Gospodina prožeta Božjim Duhom rezultirala je u savršenoj mudrosti, razumijevanju, savjetu, moći, spoznaji, i poslušnosti. Mi, budući veoma nesavršeni, ograničeni smo u našoj sposobnosti da očitujemo milosti Duha. Ali strah Jehovin - pravi duh poslušnosti - omogućit će nam Božjom milošću da rastemo u pokazivanju tih očitovanja Duha sve više i više kako nastavljamo slijediti Isusa.

Job je govorio u duhu Božjem.

Krist je učinjen za nas mudročću kada razmatramo njegov život i primjer, i iskreno nastojimo oponašati isto kako nas on vodi na putu Božjeg savjeta i razumijevanja. Isus je imao zdrave misli, ali mi smo u tom pogledu ograničeni. Oslanjajući se na božansko milosrđe i milost pokazane kroz Krista, mi stojimo pred Bogom priznati i opravdani. “Nikakve dakle sada osude onima koji su u Kristu Isusu! Ta zakon Duha života u Kristu Isusu oslobodi me zakona grijeha i smrti. Uistinu, što je bilo nemoguće Zakonu, jer je zbog tijela onemoćao, Bog je učinio: poslavši Sina svoga u obličju grešnoga tijela i s obzirom na grijeh, osudi grijeh u tijelu da se pravednost Zakona ispuni u nama koji ne živimo po tijelu nego po Duhu” (Rimljanima 8:1-4)

Ova Pavlova izjava o slobodi otkriva slobodu o kojoj Isus govori u svom obećanju učenicima: “Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi” (Ivan 8:32). Što je ta istina koja će nas osloboditi? Riječ “upoznati” ovdje je korištena u smislu imati razumijevanje, i istina koja je otkrivena ne sastoji se samo od spoznaje doktrine, nego je shvaćanje velike raznolikosti iskustva.

Samo shvaćanje filozofije otkupnine ne može dati slobodu od osude i smrti, premda nam može pomoći u dubljem razumijevanju te velike istine. Jedino kroz vjeru koja se oslanja na prekrasnu pripremu koju je Bog učinio dostupnom kroz smrt i uskrsnuće Isusa Krista mi možemo biti oslobođeni od osude i smrti koja je naše Adamsko nasljeđe. Pravna osuda koja je bila zadovoljena sa Isusovom zastupničkom smrću više ne može sprečavati čovjeka da bude vraćen u život kroz ono što je Bog osmislio kroz Svog Sina da zadovolji zahtjeve pravde.

Isus je milošću Božjom, okusio smrt za svakoga.

“Isus Krist je milošću Božjom okusio smrt za svakoga” (Hebrejima 2:9). Djelo pomirenja zahtijeva više od otkupne cijene. Sama otkupnina ne bi bila od koristi čovječanstvu bez djela koje je uslijedilo. Pavao nam kaže, “Isus je bio predan za naše prijestupe i uskrišen za naše opravdanje” (Rimljanima 4:25). Podsvećenici, iako pomazani Božjim svetim Duhom, ne mogu imati udjela u pružanju otkupne cijene. Samo Isus to može, ali oni imaju udjela u velikom djelu pomirenja koje će vratiti čovječanstvu savršenstvo bića. Međutim, da bi to mogli, i oni moraju biti školovani kroz samoodricanje, patnju, i smrt, poput njihovog Gospodina. Da bi ga slijedili oni moraju napustiti sve, uzeti svoj križ svai dan, premda to znači smrt svih ljudskih nada života i nasljedstva, , oni moraju sklopiti savez sa Bogom na žrtvi (Psalam 50:5). U Hebrejima 2:11 je objavljeno, “Jer i onaj koji posvećuje i oni koji su posvećeni, svi su od jednoga.” Oni imaju jednoga Oca; oni su začeti jednim Duhom kao rezultat velikog obećanja danog Abrahamu (Galaćanima 3:27-29), “stoga se on ne stidi zvati ih braćom.”

Svjedočanstvo Duha u nama

Božji Duh koji prebiva u nama dokaz je našeg odnosa s Njim kao sinova i s Kristom kao braće. Isus je na Jordanu odustao od sveg prava na ljudsko postojanje; i kada se mi posvećujemo i kada smo prihvaćeni od Oca, mi također ulazimo u Jordan smrti za ljudski život i nasljeđe, kojeg moramo pregaziti da bi smo sudjelovali u kraljevstvu.

To da nas je Bog prihvatio kao potencijalne članove u tijelu Kristovom (pomazanika) pokazano je sa posjedovanjem Njegovog Duha. Sa tim istim Duhom Božjim, koji prebiva u nama, mi postajemo nova stvorenja i data nam je nada bliske povezanosti sa Isusom kao Kristom Božjim na božanskom nivou postojanja. Krist, glava i tijelo, treba živjeti životom vjere.

Mi samo vjerom možemo ostvariti mir s Bogom, i udio u slavnoj nadi koja je stavljena pred nas. Vjera otvara naše umove i srca za Duh Božji da uđe i postane medij kroz kojega mi primamo blagoslove i moći Kristolikosti prenešene na nas. Božji Duh koji je prebivao u njemu motivirao je sve postupke našeg Gospodina, i slijediti ga i biti suobličeni Njegovom liku, znači da isti Duh mora upravljati s nama i motivirati nas.

Pavao je pridonosio veliki naglasak i važnost na prebivanje Duha u nama. Mi ispunjavamo pravednost zakona hodeći (Rimljanima 8:4), to jest vodeći naš život u skladu sa poticajima Duha. Duh, djelujući kroz savjest, ispoljava svoj utjecaj prema onome što je ispravno, i vršenju Božje volje kroz umrtvljivanje djela i želja tijela. Bilo tko tko se je posvetio Bogu a nije svijestan da je u areni ratovanja između Duha i tijela ima razloga da razmišlja da je njegovo ili njeno posvećenje manjkavo u nečemu.

Rimljanima 8:5 ukazuje na Duh kao na dokaz onog što nas motivira. “Jer oni koji žive po tijelu razmišljaju [služuju] o onome [impulse i želje] što je svojstveno tijelu, a oni koji žive po duhu o onome što je svojstveno duhu” (NS).

Bog kroz svoj Duh govori našim umovima kroz glas savjesti, potičući nas da primjenimo propise Njegove riječi. I ako se mi trudimo poslušati, tada mi slijedimo Duh i zajamčen nam je život. Očito je prema tome, kao što je navedeno u 9 retku, ako netko ne posjeduje duh Kristov - duh pomazanika - on nije dijete Božje u duhovnom smislu.

“A ako duh onoga koji je Isusa podignuo iz mrtvih prebiva u vama, onaj koji je Krista Isusa podignuo iz mrtvih oživit će i vaša smrtna tijela svojim duhom koji prebiva u vama” (Rimljanima 8:11). Oživljavajući naša smrtna tijela, On prouzrokuje da ti gorljivo nastojiš vršiti njegovu volju.

— *Dave and Joanna Christiansen*

Svjedočanstvo Duha

“*Sam Duh svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca Božja*” (Rim. 8:16).

U sudskom postupku, istina je ustanovljena kroz svjedočanstvo svjedoka. Svaki je od njih pažljivo ispitivan kako bi bile pokazane pojedine istine svačijeg svjedočanstva. Bez takvih svjedoka, ne može se doći do uvjerljivog dokaza. Prema tome, očigledna je vrijednost svjedočenja.

Kristova crkva je pozvana nebeskim pozivom. U pripremi za taj udes, sve i jedan koji je bio pozvan bio je začeti svetom Duhom posinjenja. Da bi se učvrstilo vjeru svakoga od njih i njihovo uvjerenje da su dio Božje obitelji, dano im je svjedočanstvo o toj stvarnosti kao što je naznačeno našim tematskim retkom.

To je snažno obećanje. Isti sveti Duh začeca svjedoči o posinjenju svakom članu Kristovog tijela. Prethodni redak povezuje misao sa ovom: “Jer niste primili duh ropstva da se opet bojite, nego ste primili duh posinjenja [sinovstva, Wilson’s Diaglott], koji nas potiče da vičemo: Abba, Oče!” (Rim. 8:15 NS). Prijevod “sinovstva” ovdje je mnogo snažniji nego li “posinjenje” u Prijevodu Novi Svijet i u mnogim drugim prijevodima. Grčka riječ doslovno znači “postaviti kao sina,” ili “postaviti odraslog sina na odgovoran položaj u obitelji.” Ovdje je ovo potonje.

Ali što mi zapravo tražimo? Koje oblike to svjedočanstvo poprima?

Sa stanovišta našeg Nebeskog Oca, to mora biti nešto što mi možemo razabrati. Naš je Bog prepun ljubavi i ljubazan pa da bi učinio Svoj poziv nečim nejasnim. Također je važan i naš vlastiti mir uma po tom pitanju. Mi ne možemo nikada imati mir ako bi smo bili u stalnoj neizvjesnosti i zbunjenosti što se tiče našeg odnosa s Bogom. Pavao u vezi s time kaže: “Jer Bog nije tvorca nereda, nego mira” (1. Korinćanima 14:33) “I mir Božji, koji nadilazi svaki razum, čuvat će vaša srca i misli u Kristu Isusu” (Filipljanima 4:7). Stoga mi možemo biti sigurni da će naš Otac dati obilno i jasno svjedočanstvo našeg sinovstva.

Međutim, mnogo od onoga što vidimo ovisi o našoj ljubavi prema Bogu i našem karakteru. U tzv. Kršćanstvu je ubobičajeno izjednačavati Božji poziv sa nekakvim euforičnim, radosnim osjećajima ili drugim ekstatičnim emocijama. Međutim je li to očekivanje Biblijsko? Iako osjećaji igraju ulogu u našim iskustvima posvećenja, oni nam nikada ne bi trebali diktirati što je Božja volja, iz jednostavnog razloga što su osjećaji promjenjivi i općenito nepouzdana. Ako ne po osjećajima, kako pojedinac prepoznaje svjedočanstvo Duha?

Bog Nas Najprije Mora Početi Privlačiti

Započnimo s razmatranjem naših osjećaja prema Bogu. Isus je rekao, “Nitko ne može doći k meni, osim ako ga privuče Otac, koji me poslao; i ja ću ga uskrisiti u posljednji dan” (Ivan 6:44).

To je načelo koje možemo koristiti da ispitamo svoj život. Da li nas je Otac privukao? Dali mi imamo iskustva koja nam očituju Krista i njegova učenja? Svi koji su posvetili svoje živote u službu Bogu to su iskusili. To je neophodan početak u našem hodaњу s Bogom. Nemoguće je da bilo tko dođe Kristu u vjeri bez tog privlačenja od Oca. Dobro mjesto za početi procjenjivati svjedočanstvo Duha u našim životima jeste to rano privlačenje.

To početno privlačenje može biti nešto jedva zamjetljivo tokom dužeg vremenskog razdoblja ili nešto razgovjetno. Mnogi od nas su odrasli u posvećenim obiteljima. Istina je bila dio naših života još od naših prvih sjećanja. Ipak, trebalo je proći vremena pa da važnost Božje ljubavi i Isusova žrtva ostave utisak na naša srca i potaknu nas da predamo naše živote našem Ocu. Drugi od nas izišli su iz svijeta. U tom slučaju, postojalo je obično mnogo istaknutije, često ključno, iskustvo koje je usmjerilo našu pažnju na Istinu.

Bez obzira na to kako je to naš Otac bio uredio, mi se možemo osvrnuti unatrag i vidjeti to moć privlačenja. To nije stvar emocionalne interpretacije, nego umjesto toga jasan pokazatelj Božje ljubavi i najranije svjedočanstvo Duha. Mi smo s vjerom prihvatili taj pokazatelj privlačenja k sinovstvu sa Ocem. Naravno, to privlačenje je popraćeno sa emocijama. Međutim te su emocije

Nitko ne dolazi k Isusu, osim ako ga Otac ne privuče.

sporedni nusprodukt stvarnog životnog iskustva i uvjerenje koje dolazi iz takvih iskustava vodi nas ka posvećenju.

Mi možemo odahnuti, u potpunosti uvjereni u Njegovu vjernost i izvršenju onoga što je obećao. Odluka o posvećenju je više stvar vjere nego emocija, to ne donosi veliku radost samo nama, nego također i našem Nebeskom Ocu.

Kada dođe vrijeme da pred drugima pokažemo naše posvećenje, vjeru u Boga i našu ljubav prema Njemu, sa simbolom krštenja, mi tada možemo odgovoriti "Da" na ova tri pitanja.

Priznajete li da ste osuđeni u Adamu? (1. Korinćanima 15:22).

Prihvaćate li Isusa kao otkupninu za vaše palo stanje i pomirenje za vaše grijehе i grijehе cijelog svijeta? (1. Timoteju 2:6)

Jeste li dali vaša srca u potpunom, bezuvjetnom posvećenju Bogu? (Rimljanima 12:1)

Naravno, kada mi počnemo služiti Bogu, naš nastup nije savršen, niti može biti - i sa uspjesima i sa neuspjesima. Možda nas naši propusti navode da se pitamo kako mi uopće možemo služiti Bogu. Kako on može prihvatiti takvu nesavršenu službu? To bi moglo navesti neke da sumnjaju u sinovstvo.

Bog razumije da smo mi prah. (Psalam 103:14) On zna da će naša služba Njemu biti obojena sa neuspjesima zbog naše nesavršenosti. Ali mi moramo imati na umu da je to tijekom svakog sluge Božjega. Osim toga, Bog će dozvoliti da doživimo iskušavajuće situacije.

Međutim ta je kušnja, u stvari, svjedočanstvo našeg sinovstva! Mi imamo svjedočanstvo i Isusa i Pavla: "Svaku lozu koja plod donosi čisti da može donijeti više ploda" (Ivan 15:2) "Jer koga Gospodin ljubi, onoga i stegom odgaja, šiba sina koga voli. Poradi vašega odgajanja trpite. Bog s vama postupa kao sa sinovima: a ima li koji sin kojega otac stegom ne odgaja? Pa ako niste pod stegom, na kojoj su svi imali udjela, onda ste kopilad, a ne djeca" (Hebrejima 12:6-8)

Kušnja, sa svojim čišćenjem i stegom, je definitivni pokazatelj sinovstva. Bog je zainteresiran za ishod te kušnje, ali također i za naš stav prema njoj. On promatra kako ta kušnja - bez obzira na ishod - utječe na našu želju da budemo još vjerniji sinovi i više posvećeniji njegovoj službi.

Osobna Komunikacija s Jehovom

Drugo područje na kojem možemo tražiti svjedočanstvo Božjeg Duha, je molitva. Božja djeca imaju prednost komunikacije sa svojim Ocem. Bog uživa slušati molbe Svoje djece. Kao sinovi Božji, mi bi smo trebali imati bogat molitveni život. Naše bi se molitve trebale sastojati od zahvaljivanja i hvale, molbi za vodstvo u životnim stvarima, i molitvi za naše bratstvo.

Bog zna da smo mi samo prah.

Bog pokazuje Svoju ljubav i brigu kada odgovara na naše molitve. To je najdraže svjedočanstvo našeg sinovstva. Kada molimo našeg Oca punog ljubavi za nešto što je dobro i pravo i za što nam je bilo rečeno da će nas On s tim opskrbiti, tada kada dođe odgovor, to je nešto što najviše jača vjeru. Uvjet je da mi moramo tražiti "po njegovoj volji" (1. Ivanova 5:14). Ako mi ne tražimo u skladu s Njegovom voljom, možda nećemo dobiti odgovor. Međutim mi moramo iskati u vjeri (Jakov 1:6) i vjerovati da će On uslišiti (Marko 11:24).

Mi također moramo razumjeti da su Božji odgovori na naše molitve prilagođeni razvoju našeg novog stvorenja. Bog će uslišiti naše molitve na jedan od tri načina: ne, ne sada, ili da. Svaki od tih odgovora bi se trebalo smatrati očitovanjem našeg sinovstva jer svaki će biti veoma specifičan u odnosu na naše duhovne potrebe.

Razmotrite odgovor, "Ne." Apostol Pavao molio se Bogu da ga oslobodi "trna u tijelu" (2. Korinćanima 12:7). Mi ne znamo za sigurno što je to bilo, ali mnogi komentatori smatraju da je to moglo biti nešto u vezi njegovog slabog vida - možda posljedica toga što je bio oslijepljen od Isusa na početku svog Kršćanskog životnog puta. Što god da je bilo, on se molio da se to nekako ublaži i to u tri navrata. Ali odgovor je svaki puta bio, "Ne."

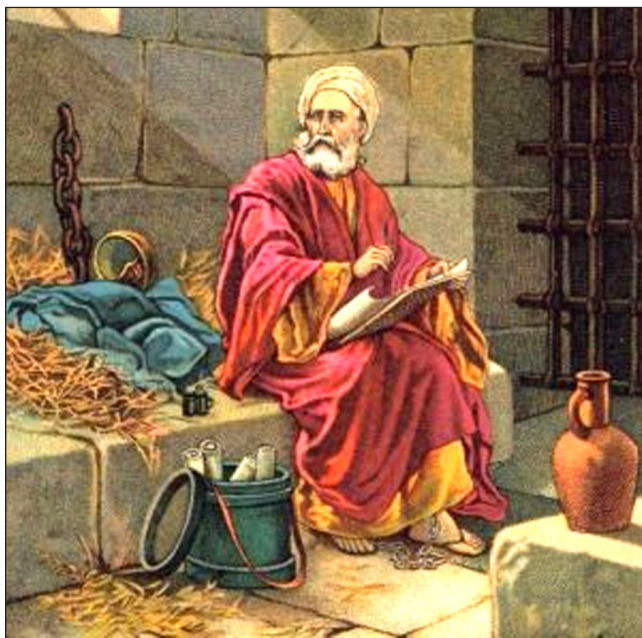
On piše o tome: "I da se zbog uzvišenosti objava ne bih uzoholio, dan mi je trn u tijelu, anđeo Sotonin, da me udara da se ne uzoholim. Za to sam triput molio Gospodina, da odstupi od mene. A on mi reče: "Dosta ti je moja milost jer snaga se u slabosti usavršuje." Najradije ću se dakle još više hvaliti svojim slabostima da se nastani u meni snaga Kristova. Zato uživam u slabostima, uvredama, poteškoćama, progonstvima, tjeskobama poradi Krista. Jer kad sam slab, onda sam jak" (2. Korinćanima 12:7-10).

Bilo je u Pavlovom interesu da taj "trn" ostane. Tako je Božja milost mogla pokazati svoju moć, u smislu da je čak i sa ovim hendikepom, Pavao mogao biti usavršen i ostvariti sve što je Bog želio. Pavao je dobro naučio lekciju. Ali zapazite kako je čak i odgovor na molitvu sa "Ne" snažno očitovanje nečijeg sinovstva. To pokazuje da Bog ima na umu naše vječne interese i da će tako urediti naša iskustva, čak i ona strašna, da razvije u nama Kristov karakter.

Drugi odgovor na molitvu, "Ne sada," ili "čekaj," je gotovo isti odgovor! Učenici su se sakupili u Jeruzalemu nakon Isusovog uzašašća da "čekaju" na ono što je bilo obećano (Djela 1:4). Čekanje je čudesan način za razviti vjeru. Mi vjerujemo da će Bog dati ono što je On obećao, u Svoje pravo vrijeme. Mi čekamo na potpunu uspostavu Kraljevstva. Mi čekamo odgovore na naše molitve. Mi čekamo na izbavljenje iz naših kušnji. U svakom slučaju mi znamo da će odgovor doći zato što je to naš Otac obećao. Tijekom tog vremena, dolaze nam iskustva da nas pripreme za odgovor. Kako je predivno i fenomenalno kada odgovor na koncu dođe!

Treći odgovor na molitvu je "Da." Kada Bog kaže "Da" i mi vidimo brzi odgovor na molitvu, mi smo oduševljeni! Taj odgovor nije neuobičajen u našem hodanju s Isusom. Kako to izgrađuje vjeru! Taj odgovor "Da" je često umotan u posebne okolnosti koje čine vrlo jasnim da je to od našeg Oca punog ljubavi. Duh svjedoči o našem sinovstvu na jedan drugi fenomenalan način.

Dok hodamo Kristovim stopama, mi rastemo u spoznaji. Taj rast u spoznaji je drugo svjedočanstvo Duha. Apostol Pavao ovao bilježi taj rast: "Doista, tko je god još pri mliječku, ne zna ništa o nauku pravednosti jer - nejače je. A za

Pavao se molio tri puta za oslobođenje od svog "trna."

zrele je tvrda hrana, za one koji imaju iskustvom izvježbana čula za rasuđivanje dobra i zla" (Hebrejima 5:13,14)

Ako si napredovao u spoznaji Istine, tada je taj napredak očitovanje tvog sinovstva. Tvrda hrana nije shvaćena od onih koji nisu pozvani od Boga. Međutim za Njegove je sinove prirodna posljedica njihova ljubav prema istini i zanimanje za Božju riječ. Kako rasteš u spoznaji, ti ćeš vidjeti dublje istine i povezanosti između mnogih elemenata Božje riječi. I to će ti biti oduševaljavajuće! To je sveti Duh koji radi u tvom umu i srce tako da cijeniš dublje aspekte Očeve volje.

Božje Uplitanje

Posljednje područje koje ćemo razmotriti jeste providonosno uplitanje u naš život. U vezi tim, razmotrimo poznati tekst: "A znamo, da onima, koji ljube Boga, sve okreće Bog na dobro, onima, koji su pozvani po odluci" (Rimljanima 8:28)

U području slučajnosti, postoji vjerovatnost događanja izvjesnih stvari i nemogućnost da se druge stvari događaju. Kada imamo iskustva dosta nevjerojatne vrste, iskustva koja su pravovremena i potrebna na način na koji to ne bi očekivali, tada smo vidjeli ruku našeg Oca koja radi stvari za nas i našu braću.

Svi od Gospodinovog naroda koji hode uskim putem već neko vrijeme vidjeli su ta djelovanja Božjeg Duha. Ponekada je trenutak iskustva nevjerojatan faktor - nešto što se događa baš kada je potrebno. Ili možda ponekada imamo neočekivani susret koji nam dopušta biti blagoslov ili primiti blagoslov.

To Bog prouzročuje da sve stvari zajedno rade za naše dobro. To je poseban blagoslov za one "koji ljube Boga" i koji su "pozvani po odluci." To je još jedno svjedočanstvo Duha o našem sinovstvu.

Mi smo počeli ovaj članak sa ukazivanjem na sud. Vratimo se opet na to suđenje.

Kada su svi dokazi bili sakupljeni, tada možemo doći da zaključka temeljenog na činjenicama o slučaju. Kada pojedinac koji je bio začat Duhom pogleda na dokaze u svom životu, on će biti primoran zaključiti da se Bog ophodi s njim kao sa sinom.

To je objektivna analiza u kojoj emocije, premda prisutne, nisu glavni faktor. Imamo li bilo koje od tih svjedočanstava u bilo kojoj mjeri, mi se možemo radovati blagoslovu sinovstva. I kao sinovi, mi se možemo radovati preobrazbi koju Bog određuje i radi u nama, prema Svojoj prekrasnoj i savršenoj osobnosti i slici.

"A svi mi, koji otkrivenim licem odrazujemo slavu Gospodnju, po Duhu se Gospodnjem preobražavamo u istu sliku - iz slave u slavu" (2. Korinćanima 3:18).

— David Stein

Ispitajmo Se

“Sami sebe preispitajte, jeste li u vjeri” (2. Korinćanima 13:5).

Premda nijedan Kršćanin ne može postići ove uzvišene ciljeve savršeno dok je u tijelu, oni su dobar pokazatelj našeg rasta na uskom putu.

(1) Duhovna glad (Matej 5:6).

(2) Unutarnje gađenje prema stvarima koje je Bog osudio (Jakov 4:4).

(3) Svjestan napor u pravcu preobrazbe (Rimljanima 12:1,2).

(4) Poticaj da se djeli Božju istinu s drugima (Izaija 61:1).

(5) Providonosna iskustva (Rimljanima 8:28).

(6) Zajedništvo puno ljubavi sa Kristom i njegovom braćom (1. Korinćanima 1:9).

(7) Iznimna zainteresiranost za sve Božje istine (1. Korinćanima 2:14; Hebrejima 5:13,14).

(8) Žrtvovanje u davanju drugima, čak i po cijenu patnje (Ivan 3:16-18; Filipljanima 2:3,4).

(9) Svakodnevno općinstvo s Bogom (1. Solunjanima 5:17).

(10) Snažna želja da se vrši Božju volju (Psalam 40:8).

(11) Svakodnevna usredotočenost na duhovne aktivnosti (Rimljanima 8:6; Kološanima 3:1-3).

(12) Željati da drug saznaju za Božju pripremu života (Djela 20:20).

(13) Provjeravati valjanost istine kroz proučavanje (2. Timoteju 2:15).

(14) Dobrodošlica Božjoj stezi (Hebrejima 12:6).

(15) Ne biti u stanju namjerno grijehiti protiv Božjih zakona (1. Ivanova 5:18).

(16) Primjeniti Božja načela gdje god je to moguće (1. Korinćanima 3:10,11; 2. Petrova 1:5-11).

(17) Rad na razvoju talenata (1. Korinćanima 12:4-11).

(18) Snažna želja za druženjem sa drugim duhom začetima (Hebrejima 10:24,25).

— Paul Mali

“Neka, dakle, čovjek sam sebe ispita...Jer kad bi smo sami sebi sudili, ne bi smo bili osuđeni” (1. Korinćanima 11:28,31).

Usporedbe o Osobnom Posvećenju

“I učenici su mu pristupili i upitali ga: Zašto im govoriš u usporedbama?” (Matej 13:10 NS).

Tri sinoptička Evanđelja uključuju usporedbe koje je Isus ispričao. Međutim, Ivan bilježi da je Isus koristio mnoge metafore da prenese svoja učenja, kao što su loza i mladice, kruh života, mnogi stanovi, i pouka o Dobrom Pastiru, vratima, i stadu.

Dobro Učinjeno, Dobar i Vjerni Sluga, Talenti, Matej 25:14-30

U Isusovoj usporedbi o talentima mi prepoznajemo da je svatko od nas ponaosob odgovoran za talente koji su nam bili dani. Gospodin očekuje da sluge umnože talente koji su im bili dani. Gospodar se je radovao stupnjevim poboljšanja nad onim što im je ispočetka bilo povjereno.

Uspoređujući ovu usporedbu sa onom o djevicama, mi vidimo suprotnost između tih djeвица, koje su čekale Gospodina Isusa, i tih slugu koji su radili. Pouka od djeвица je o unutarnjem duhovnom životu, dok je ova usporedba o izvanjskom djelovanju i duhovnom rastu.

U Pavlovoj raspravi o darovima u 1. Korinćanima 12, on govori o darovima propovijedanja, poučavanja, i drugih sposobnosti. Nema svatko iste talente, ali bi smo bi smo svi trebali imati revnost da vršimo vjelo Gospodinovo i da ohrabrujemo jedni druge u tim prilikama. Nemojmo zanemarivati naše vlastite aktivnosti. Neka bi smo bili sigurni da poboljšavamo našu službu prema Gospodinu i njegovom narodu, jer ono što nam Gospodin sada povjerava blijedi u usporedbi sa onim što će nam biti povjereno u budućnosti.

Oni koji primaju priliku trčati u Kršćanskoj utrci života no ipak skrivaju svoj talent u zemlji zanemaruju Gospodinove darove. Gospodar je zapovjedio da talent treba biti uzet od beskorisnog slugu. Ta se usporedba primjenjuje na nas, kao vjernike, ne na nevjernike koji nisu regrutirani u službu Kristu. (Za raspravu o drugim poukama iz ove usporedbe, vidi Reprint 3870.)

Premda postoje i druge dublje pouke u ovoj usporedbi, postoji također i proročanska pouka temeljena na njenoj povezanosti sa pitanjem iz prethodnog poglavlja Mateja, “Kaži nam kada će to biti i što će biti znak tvoje prisutnosti i svršetka ovog doba?” (Matej 24:3 NS)

Iako se opća primjena usporedbe primjenjuje tokom cijelog Evandeoskog Doba, povratak našeg Gospodina daje ovoj usporedbi posebno značenje u ovo naše vrijeme, kao onih koji su nađeni da vjerno koriste svoje talente i

ulaze u njihovu nagradu i počinju djelo sa čovječanstvom kako iduća usporedba (Matej 25:31-46) objašnjava.

“Odlično, dobri i vjerni robe! Bio si nad malim i zato ću te postaviti nad mnogim. Raduj se s gospodarom svojim” (Matej 25:21).

Božji Poziv, Usporedba o Izgubljenom Novčiću, Luka 15:8-10; Svadbena Večera Kraljevog Sina, Matej 22:1-4; Velika Večera, Luka 14:16-24

U usporedbi o Izgubljenom Novčiću, žena se raduje sa svojim susjedima što je pronašla novčić koji je bio izgubljen.

“Kada se žena u Betlehemu udaje, njezin joj zaručnik daje svadbeni dar od deset komada srebra koje ona nosi na lančiću koji visi na njenom neobičnom pokrivalu, sa središnjim medaljonom. Ona puno vrednuje taj dar i pažljivo ga čuva, zato što bi bilo koju nepažnju s njene strane muž moga smatrati kao nedostatak ljubavi i poštovanja prema njemu. On bi čak mogao misliti da je ona kupila ljubavnika sa izgubljenim novcem, i on bi se mogao, i vrlo vjerovatno i hoće, razvesti od nje.

Židovi su te novčiće smatrali svetima i da ih se ne može uzimati za dug. Žena može koristiti taj novac jedino u slučaju potrebe u udovištvu. Izgubljena kovanica Kristove usporedbe vjerovatno je bila jedna s tog lanca od deset komada srebra. Mi možemo razumjeti ženinu brigu i zabrinutost kada je izgubila srebro i zašto se je radovala i pozvala svoje susjede da se raduju s njom kada ga je pronašla” (Strange Scriptures that Perplex the Western Mind, Barbara Bowen, Erdmans, 1953, stranice 37-38).

Gospodar dodjeljuje talente svojim slugama

Mi koji smo pomireni s Bogom utvrđujemo da je najvažnije hraniti ovce i pomagati onima koje je Gospodin već pronašao. Međutim, mi također trebamo biti iskreni prema pozivu kojeg nam je Gospodin dao i ne tritati darove koji su nam bili dani. Drži se dragocjenih obećanja Gospodinovih i dijeli ih sa svima koje susretneš, radujući se sa svojim bližnjima oko onoga što si pronašao.

“Svaki bi se Kršćanin trebao upitati, koliko mnogo od Božjeg Duha imam? Koliko mnogo od svog vremena dajem da pomazem svojim bližnjima da se iz svojih poteškoća i kušnji vrate Bogu? Koliko mnogo žrtvujem od svog vremena i snage u potrazi za izgubljenom ovcom?” (R5427)

Baš poput žene koja je tražila po prljavim malim kutovima njenog doma, Isus je tražio poreznike i grešnike koji su upravo bili izgubljeni. Mi se također trebamo osloboditi prljavštine i krhotina našeg života i tražiti dragocjena zlatna obećanja koja nam je Gospodin dao.

“Posvećeni Izraelci bili su vrednovani po srebru (3. Mojsijeva 5:15)...Pogani koji su bili posvećeni Bogu bili su vrednovani u Zlatu (Otkrivenje 3:18)” (Kraljevstvo Božje, Francis B Harris, 1913).

Usporedbe o svadenoj svečanosti u Mateju i velikoj večeri u Luki su vrlo slične jedna drugoj. Jedna je bila dana u Farizejevom domu i druga u Hramu. U obje pouke svi od onih koji su prvi bili pozvani ispričali su se od večere. Gospodar je zatim proširio poziv na povišene ceste, ulice, i trgove grada, siromašnima, sakatima i slijepima.

Te dvije usporedbe sadrže različite grupacije od po tri. Matejeva je usporedba u tri čina.

- Kralj priprema veliku večeru u čast sinovljeve svadbe
- Pripreme su učinjene i pozivnice poslane, ali zahtjev je bio odbijen
- Veliki je poziv upućen mnogima drugima da dođu na svadbu

Postoje tri poziva.

- Prvi poziv (Matej 22:2,3).
- U drugom pozivanju poziv je obnovljen (Matej 22:4-7)
- Treći je poziv otvoren svima (Matej 22:9,10)

Postoje tri prepreke.

- Oni neće doći (Matej 22:3).
 - Oni ne mare za to i odlaze svojim putem (Matej 22:5).
 - Neki su odbili svadbeno ruho (Matej 22:11).
- Lukina usporedba također sadrži tri prepreke.
- Zemlja (Luka 14:18).
 - Volovi (Luka 14:19).
 - Obitelj (Luka 14:20)

Izgubljeni novčić, pronađen

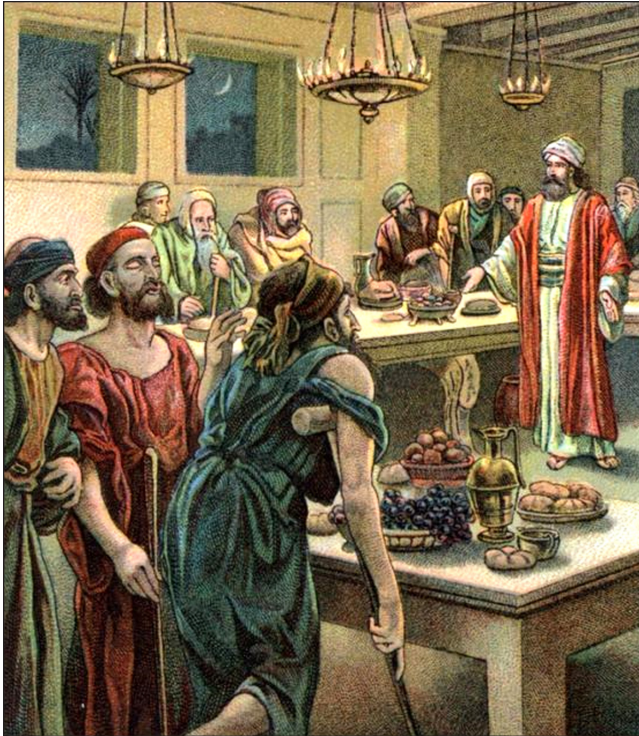
Osnovna ideja ovdje je da Bog izabire malo stado (Luka 12:32) iz onih po cijelom svijetu pa čak i izvan Židovske nacije. Tri poziva spomenuta u usporedbama predočavaju —

- Prvi Poziv, kojeg je Izrael odbacio (Matej 22:3).
- Drugi Poziv, kada je Isus zapovjedio svojim učenicima da propovijedaju Evanđelje svima “počev od Jeruzalema” (Luka 24:47; Djela 13:46).
- Treći Poziv, poziv ljudima iz naroda (Matej 22:9; Luka 14:23).

Tri je “prvi geometrijski lik. Dvije ravne linije ne mogu zaokružiti bilo koji prostor, ili tvoriti jednostavan lik; niti mogu dvije obične površine formirati čvrstu. Potrebne su tri linije da se formira običan lik; i tri dimenzije dužine, širine i visine su neophodne da formiraju čvrstu. Prema tome tri je simbol kocke, ili čvrstih sadržaja...postoje tri podjele koje sačinjavaju vrijeme — Prošlost, Sadašnjost, i Budućnost...Tri, stoga, predstavlja ono što je čvrsto, stvarno, bitno, potpuno” (Brojevi u Svetom Pismu J. W. Kesner, Sr., stranica 25).

Broj tri predstavlja potpunost, ili Isusovu potpunu žrtvu za nas. Neki od drugih primjera toga su —

- Darovi od mudraca, zlato, tamjan, smirna (Matej 2:11).
- Njegovo prvo čudo bilo je na treći dan (Ivan 2:1).
- Isus je rekao da bude bio u grobu tri dana (Matej 12:39,40; 27:62-64).
- Tri učenika su bila s Isusom u Getsemaniju (Matej 26:37; Marko 14:33).
- Isus se molio tri puta prije nego su stigli vojnici (Matej 26:44; Marko 14:32-42).
- Isus je bio suđen pred tri suda (Sanhedrin, Herod i Pilat, Matej 26:57-68; Luka 22:54-23:25).
- Natpis na križu bio je na tri jezika (Hebrejski, Latinski i Grčki, Ivan 19:19,20).
- Bila su tri križa (Ivan 19:18).
- Bile su tri žene kod križa koje su imenovane (sve po imenu Marija, Ivan 19:25).

Večera će biti popunjena sa uzvanicima, svi koji su spremni mogu ući.

- Isus je bio stavljen na križ trećeg sata. Tri sata kasnije stigla je tama. Isus umire tri sata nakon toga (Matej 27:45,46,50; Marko 15:25,33,34,37).

- Isus je uskrsnuo trećeg dana (1. Korinćanima 15:4).

U tim usporedbama možemo vidjeti jasno da su tri pozivanje pokazala koliko je potpun bio poziv. Tri prepreke pokazuju kako je potpuno bilo odbacivanje. Tri poziva Izraelu, Židovima u Jeruzalemu, i Poganima, pokazuju koliko je bio potpun Božji poziv.

Mi smo pozvani da dodemo na svadbu. Mi ne pozivamo sami sebe. Mi nismo pozvani da obučemo svadbeno ruho, nego također svetost karaktera, pravednost Kristovu (Izaija 64:6; 61:10). Oni koji nemaju svadbenu opravu bili su uklonjeni sa svadbe. Nemojmo biti uključeni u ovu grupu.

Usporedba o svadbenoj svečanosti zaključuje s kraljem koji pregledava svoje goste i nalazi da neki nemaju svadbeno ruho.

Mala riječ “ne” pojavljuje se dva puta, ali to nije ista riječ u ta dva navrata. Prva riječ, ou, jednostavno označava činjenicu; on je nije imao. Ali kad ga je Kralj upitao za razlog, Isus je koristio malo drugačiju riječ za “ne,” me, koja sugerira ne samo činjenicu da mu je nedostajala svadbena opravna, nego da je on to učinio prkosno, svojom vlastitom mišlju, voljom, i namjerom” (Usporedbe i Metafore Našeg Boga, G. Campbell Morgan, 1943, str. 118).

Pouku nalazimo u posljednjem retku usporedbe, “Jer su mnogi zvani, ali je malo izabranih” (Matej 22:14).

Svjetovni posjedi su ostatci života i ne bi nas trebali sprečavati u prepoznavanju i slijedenju poziva našeg Gospodara. Naše buduće blago je na nebu (Filipljanima 3:20; Kološanima 3:1-3). Imajmo na umu da smo mi u palom stanju i u potrebi za Kristovom pravednosti. Nemojmo odbaciti “svadbenu opravnu” koja je bila pripremljena za nas.

Mi smo bili pozvani za veliki duhovni blagoslov, ali jesmo li se u potpunosti podložili našem Gospodaru? Jesmo li uklonili sebičnost i ponos koji su nam preprekom na našem putu služenja Gospodinu i njegovom narodu? Pravo obožavanje proistječe iz poniznosti, jer jedino onaj koji se ponizuje će biti uzvišen (Luka 14:11; 18:14).

Posljednji će biti Prvi – Usporedba o Denaru / Radnicima u Vinogradu, Matej 19:16-20:1-16

Kada je bogati mladi vladar upitao Isusa što mora činiti da dobije vječni život, Isus je odgovorio da on mora držati zapovijedi. Mladi je vladar upitao, “Koje zapovijedi?” To je vrlo neobično pitanje jer je Židovski narod trebao držati sve zapovijedi. Isus je prikladno sažeo svoj odgovor u zapovijedi koje su branile ubojstvo, preljub, krađu, i lažno svjedočenje, isto tako kao i poštivanje oca i majke i ljubljenja svog bližnjeg kao sebe.

U odgovoru na Isusovu uputu bogati je mladi vladar odgovorio da je on to sve činio od svoje mladosti. Ali nakon što je Isus sugerirao da proda sve što ima, on je otišao zato što nije bio u stanju ispuniti Isusov zahtjev da odustane od svega.

Međutim, odgovor od Apostola Petra bio je, “Evo, mi smo sve ostavili i pošli smo za tobom. Što ćemo za to dobiti?” (Matej 19:27 NS).

Isus je dao odgovor i usporedbu kao odgovor na Petrovo pitanje. “Zaista, kažem vam, prilikom ponovnog stvaranja, kad Sin čovječji sjedne na svoje slavno prijestolje, i vi koji idete za mnom sjest ćete na dvanaest prijestolja i suditi dvanaest plemena Izraelovih. I tko je god ostavio kuće ili braću ili sestre ili oca ili majku ili djecu ili zemlju radi imena mojega, primit će mnogo više i naslijedit će život vječni. A mnogi koji su prvi bit će posljednji, a posljednji prvi” (Matej 19:28-30 NS).

Što je Isus mislio kada je rekao da prvi trebaju biti posljednji i posljednji prvi? To je jednostavna pouka. Odmah nakon ove izjave u Mateju 19:30, Isus je nastavio svoju pouku i odgovor Petru u Poglavlju 20. Poglavlja 19 i 20 događaju se u istom trenutku. On je završio sa tim istim izrazom kojeg je koristio u poglavlju 19 — da će posljednji biti prvi a prvi posljednji.

U poglavlju 20, Isus je nastavio svoj odgovor Petru dajući usporedbu o vinogradu. On kaže da će Kraljevstvo Božje biti poput nekog domaćina koji ide unajmiti neke ljude da rade u njegovom vinogradu.

Usporedba o denaru.

Prvim radnicima u jutro on je obećao da ako budu radili cijeli dan da će im on dati denar (Matej 20:2). I trećeg, šestog, i devetog sata, on je pozvao još više radnika i obećao im dati “koliko bude pravo” (Matej 20:4,5). Međutim, jedanaestog sata, domaćin je ponovno izašao van i kada je pronašao njih još više kako stoje uokolo i ne rade ništa on ih je upitao, “Zašto stojite ovdje cijeli dan besposleni?” Kada su oni odgovorili da ih nitko nije unajmio, on im je rekao da idu raditi u njegov vinograd. Domaćin im uopće ništa nije obećao (Matej 20:7 NS)

Zanimljivo je zapaziti da baš poput poziva na svadbenu gozbu, postoje tri grupacije ovdje spomenute —

- Jednoj grupi je bio obećan denar
- Jednoj grupi je bilo obećano koliko bude pravo
- Jednoj grupi nije bilo obećano ništa

Ono što je još zanimljivije, domaćin je izašao pet puta van da nađe radnike. U Svetom Pismu, broj pet simbolizira Crkvu ili Milost danu Crkvi, budući je bila pozvana slijediti Isusa. Evo nekoliko primjera toga —

- Matej 25, Pet mudrih djevica
- Ivan 6, Hranjenje pet tisuća
- 1. Mojsijeva 41:34, Josipovo skladištenje žita jednu petinu
- 2. Mojsijeva 26:27, Ulaz u šator od sastanka bio je podržan sa pet stupova
- Ezekijel 40,41, Ezekijelov Hram, predstavlja Crkvu u slavi, ima mjere djeljive sa pet.

● 1. Samuelova 17:40, David je koristio pet glatkih kamenova da ubije diva.

● Job 38:7; Izaija 14:12; 2. Petrova 1:19; Otkrivenje 2:28; Otkrivenje 22:16.

Naziv “jutarnja zvijezda” pojavljuje se pet puta u Svetom Pismu, ilustrirajući “Značaj ovog naziva u povezanosti sa Isusom, sa Sotonom, i sa izbavljenjem crkve i svijeta” (Simbolični brojevi — Njihovo značenje i Njihov Dokaz za Kanon Svetog Pisma, Jeff Hausmann, 2012, stranica 11).

Na kraju dana kada su svi završili rad u vinogradu oni su se svi bili okupili da prime plaću. Gospodar je platio grupi koja je radila zadnja, prvima. On je platio grupi koja je radila prva, zadnjima. On je platio denar onima kojima ništa nije bio obećao. On je onima kojima je obećao “koliko bude pravo” platio denar. On je radnicima kojima je bio obećao denar platio točno koliko im je bio obećao, denar.

Prvi radnici koji su radili cijeli dan osjećali su se prevarenima. Oni su radili na poljima cijeli dan, i vidjeli su da je svatko primio denar. Jeli to bilo pravo? Pa, na kraju krajeva, njima je bio obećan denar, i to je bilo ono što su primili.

Domaćinov odgovor onima koji su radili cijeli dan je sjajan — “Zar mi nije dopušteno sa svojim činiti što hoću? Zar je tvoje oko zavidno zato što sam ja dobar?” (Matej 20:15 NS)

Božje pozivanje članova Crkve tijekom doba ilustrira Njegovu milost. Svi oni koji su vjerni primit će nagradu, bez obzira na to kada su bili pozvani. Židovski sljedbenici zakona primit će nagradu isto tako. Iako su oni bili Božji prvi izabranici mnogo duže vremena od Kršćana, i oni će dobiti ono što im je bilo obećano. Židovi su bili prvi, ali će biti posljednji.¹ Posljednji će biti prvi. Svi će primiti Božju milost i imati nagradu. Budimo vjerni kako bi smo ju primili. Uđimo u Božju službu s lojalnošću, jer bez obzira na to koliko dugo služimo, mi ćemo, ako budemo bili vjerni, primiti ono što nam je bilo obećano.

— Jeff Mezera

(1) Bilješka urednika: Pouka ove usporedbe mora uključivati ukazivanje na Petrovo prethodno pitanje u Mateju 19:27 što se tiče nagrade koju učenici budu primili jer su ostavili sve kako bi slijedili Isusa. Čini se da je odgovor na to pitanje neposredna poanta ove usporedbe. Isus je obećao bogatom mladom vladaru istu nagradu koju je bio obećao učenicima, i Petar je reagirao na to. Bogati čovjek (koji predočava Izrael koji su tvrdili da su držali zakon) odbio je uvjete koje je Isus bio naveo i tako je propustio nagradu. Izrael nije dio ove slike. To je samo o onima koji u stvarnosti rade u Gospodinovom vinogradu. Isus će nagraditi svoje sljedbenike kako on bude smatrao prikladnim.

Obećanja Duhom Začetima

“Ali vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod osobiti da razglašujete vrline onoga koji vas je iz tame pozvao u svoje prekrasno svjetlo” (1.Petrova 2:9 KJV).

Isusovi su učenici na Pedestnici bili pomazani sa svetim Duhom, ne kao što su to bili proroci i drugi drevni dostojnici Starog Zavjeta, nego su oni bili začeti duhom Božjim za novu prirodu. Ostanu li

vjerni do smrti, oni će na koncu primiti duhovno rođenje i postati Novo Stvorenje.

U svojoj drugoj poslanici, Petar nas podsjeća na naš uzvišeni poziv: “Doista, po spoznaji njega, koji nas pozva slavom svojom i krepošću, božanska nas je snaga njegova obdaruila svime za život i pobožnost. Time smo obdareni dragocjenim, najvećim obećanjima da po njima postanete zajedničari božanske naravi umakavši pokvarenosti koja je u svijetu zbog požude” (2. Petrova 1:3,4)

Kao što je zapisano u Mateju 5:1-12, Isus je, nakon što je ostavio mnoštva koja su ga slijedila, otišao na goru i tamo poučio svoje učenike. Obećanja onima koji su ga slijedili bila su veoma velika, i zahtijevala su ljepotu duha što je uključivalo krotkost, poniznost, samilost, milosrđe, čistoću srca, i spremnost na progonstvo zbog pravednosti. Ti su učenici bili nazvani “blagoslovljenima” i da se trebaju “radovati i klicati, jer velika je plaća njihova u nebu” (Matej 5:12)

Isus je poučio svoje sljedbenike novom putu, putu poslušnosti pravednim zakonima, i također razumijevanju pravog značenja zakona, koji je zahtijevao poniznost koju je on sam pokazao, jer on je dao slavu svom Nebeskom Ocu u svemu. Premda će nagrada za slijedenje uskog puta pravednosti biti velika, Isus je također obećao da će na tom putu biti i patnje. Obećanja dana učenicima u toj ranoj fazi Isusove službe dogodila su se dosta prije njihovog začeca duhom, ali on ih je bio počeo pripremati za ono što je imalo biti uistinu izvanredno putovanje.

Nakon smrti i uskrsnuća našeg Gospodina, i nakon njegovog uzašašća k Ocu, sveti Duh bio je darovan na dramatičan način Isusovim učenicima koji su bili okupljeni u toj gornjoj sobi. To se dogodilo na Pedesetnici, 50 dana nakon prinošenja snopa ječma na Praznik Beskvasnog Kruha. Pedesetnica je također bila nazvana Praznikom Tjedana ili Praznikom Žetve i uključivala je sveti zbor (2. Mojsijeva 34:22; 5. Mojsijeva 16:9-11; 2. Mojsijeva 23:16).

Nakon primanja svetog Duha, Petar je odmah izišao i propovijedao s velikom učinkovitošću o Isusu Kristu,

Mesiji, pomazaniku Božjem, i otkrio je mnoštvu koje je bilo okupljeno za praznik velike istine što se tiče Božjeg veličanstvenog plana spasenja.

Oni koji su to čuli toga dana i bili se pokajali u svojim srcima primili su dar svetog Duha. Tom se prilikom krstilo oko 3000. Sa spoznajom Božjeg spasenja, i darovima koji su bili dati mnogima, zahtijevala se velika odgovornost. “Nadasve velika i dragocjena obećanja” otkrivaju ne samo mnogostruke blagoslove, nego i patnje zbog Krista; staza u slavu imala se pokazati složenom i uskom.

Uski Put Žrtve

Br. Russell je napisao u knjizi Novo Stvorenje, “Mnogobrojni Biblijski citati koji ukazuju da je poziv da se bude “Novim Stvorenjima” poziv u slavu, čast, i besmrtnost (Filipljanima 3:14; 2. Petrova 1:3, itd.), ali Gospodin posvuda pokazuje da je staza u slavu ona koja je uska, staza kušnji, ispita, žrtvi; tako da će samo oni koji su začeti njegovim duhom, da, ispunjeni njime, biti u stanju izići kao pobjednici na kraju”...Rimljanima 8:37...” i postići slavne stvari ka kojima su pozvani, put k čemu je bio moguć pozvanima ktov onoga koji je obećao, “Dosta ti je moja milost, jer se moja snaga usavršuje u slabosti” (strana 92).

“Ljubljeni, ne nadite čudnim biti u žarištu kušnje, kao da vam se događa nešto nepravedno Već, u mjeri u kojoj

Petar propovijeda na dan Pedesetnice.

Sjeme Žene satrt će zmiju.

sudjelujete u patnjama Kristovim, radujte se, da bi, za vrijeme otkrovenja njegove slave, vi također bili u radosti i veselju” (1. Petrova 4:12)

The Concise Oxford Dictionary definira obećanje kao “jamstvo dano osobi da će jedan pojedinac učiniti ili neće učiniti nešto.” To postavlja temelj za očekivanje dobra. Mi često koristimo termin “Ja sam obećao” lako, i ponekada to očekivanje koje smo mi rasplamsali ostane neispunjeno iz različitih razloga, možda zbog naše nesposobnosti ili čak zaboravljivosti. Ipak netko je vjerovatno bio razočaran i obeshrabren zato što mi nismo uspjeli održati našu riječ.

S našim Nebeskim Ocem nije tako! Svako obećanje koje je Bog dao ima apsolutno jamstvo ispunjenja. Mi ćemo razmotriti neka od obećanja datih Isusovim učenicima, oni koji su primili sveti Duh posvećenja i njime bili začeti. Čak i prije vremena Isusovog prvog dolaska, postojala su mnoga Starozvjetna obećanja koja su imala pripremiti vjerne da izraze dobrodošlicu njihovom Otkupitelju.

Osvrnemo li se unatrag na stvaranje čovjeka, dok je još uvijek bio u Vrtu ali nakon neposlušnosti prvog para, Bog je dao tračak nade da On bude poslao izbavitelja. Bog je rekao Evi da će doći sjeme koje će proizići iz nje koje treba zgnječiti (satrti) glavu zmiji (1. Mojsijeva 3:15, Rimljanima 16:20).

Mnogi su naraštaji prošli i veliki se događaji dogodili od vremena ovog obećanja koje je Bog dao Evi, sve dok GOSPODIN nije ponovno potvrdio tu nadu Abram: “Idi iz zemlje svoje i od roda svojega i iz doma oca svojega u zemlju koju ću ti pokazati! Velik ću narod od tebe načiniti, blagoslovit ću te i veliko ti ime načiniti, i ti sam budi blagoslov drugima. Blagoslovit ću one koji tebe blagoslivlju, a prokleti onoga koji tebe proklinje, i svi narodi na zemlji preko tebe će se blagosloviti” (1. Mojsijeva 12:1-3 NS).

Trebalo se je pojaviti potomstvo koje bi blagoslovilo sve narode na zemlji. “I preko potomstva tvojega blagoslovit će se svi narodi na zemlji, jer si poslušao glas moj” (1. Mojsijeva 22:18 NS)

Krećući se prema vremenu prvog dolaska našeg Gospodina, Isus je rekao svojim učenicima da ih on ostavlja na neko vrijeme, ali da se bude vratio. “Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte! U domu Oca mojega ima mnogo stanova. Da nema, zar bih vam rekao: `Idem pripremiti vam mjesto`? Kad odem i pripravim vam mjesto, ponovno ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja” (Ivan 14:1-3)

Ti su učenici bili Isusovi učenici kojima su bila namjenjena dragocjena obećanja. “A ako ste Kristovi, onda ste Abrahamovo sjeme i baštinici po obećanju” (Galaćanima 3:29) Ovdje je identificirano sjeme koje treba donijeti blagoslov svim narodima na zemlji. “A obećanja su bila dana Abrahamu i potomstvu njegovu. Nije rečeno: i potomstvima, kao da se odnosi na mnoga, nego kao na jedno: I potomstvu tvojemu, koje je Krist” (Galaćanima 3:16 NS). “Ljubljeni, sada smo djeca Božja, ali još se nije pokazalo što ćemo biti. Znamo da ćemo, kad se on pokaže, biti poput njega, jer ćemo ga vidjeti upravo onakvog kakav jest” (1. Ivanova 3:2 NS).

Apostol Pavao objavio je Rimljanima: “Svi koje vodi Duh Božji sinovi su Božji. Ta ne primiste duh robovanja da se opet bojite, nego primiste Duha posinstva u kojem kličemo: “Abba! Oče! Sam Duh susvjedok je s našim duhom da smo djeca Božja; ako pak djeca, onda i baštinici, baštinici Božji, a subaštinici Kristovi, kada doista s njime zajedno trpimo, da se zajedno s njime i proslavimo” (Rimljanima 8:14-17).

“Jer one koje je predvidio, one je i predodredio da budu suobličeni slici njegova Sina: da on bude prvorođeni među mnogom braćom” (Rimljanima 8:29). Mi koji smo pozvani biti Kristovim učenicima predviđeni smo ili predodređeni da budemo subličeni njegovoj slici tako da bi smo mogli biti braćom Njemu koji je bio prvorođeni.

I razmotrimo često citirani odlomak iz Rimljanima — “A znamo da sve zajedno djeluje na dobro onima koji ljube Boga; onima koji su pozvani po njegovoj nakani” (Rimljanima 8:28). Bog je obećao da će sve stvari raditi zajedno za naše dobro, naše uzvišeno duhovno dobro, premda nam svrha isprva možda neće biti jasna. “GOSPODIN određuje korake dobra čovjeka i raduje se putu njegovu. Ako i padne, neće biti sasvim oboren, jer ga GOSPODIN rukom svojom podržava” (Psalam 37:23,24). Ako vjerno služimo i rastemo, onda možemo biti sigurni da sve što se događa u našim životima radi ono što je neophodno da nas dovede do točke gdje ćemo postići nagradu uzvišenog poziva za kojom žarko težimo.

Obećanje Svetog Duha

Postoje mnoga, mnoga obećanja u Svetom Pismu koja se odnose na one pomazane duhom Božjim, one koji su bili začeti Duhom za novu prirodu. “Stoga, ako je tko u Kristu, novo je stvorenje: ono staro je prošlo, gle, sve je novo nastalo” (2. Korinćanima 5:17). Ako mi ostajemo u Njemu i ako Njegov duh prebiva u nama, mi smo Novo Stvorenje! Budemo li vjerni, mi ćemo biti dovedeni do rođenja kada naša stara priroda bude umirala.

Mi također ne možemo zanemariti činjenicu da postoje proširena obećanja koja obuhvaćaju cijelu crkvu od početka Evangeoskog doba pa sve do sadašnjeg vremena, od Efeškog razdoblja Kršćanske crkve do naših dana. Svaka faza ili razdoblje crkve bilo je blagoslovljeno sa anđelom ili glasnikom, nekim tko je na veliki osobni gubitak prenio poruku za koju je tada bilo vrijeme. Pored te pojedinačne poruke vjernima u to konkretno vrijeme, postojao je također i ovaj refren: “neka čuje što Duh govori Crkvama” — crkve, množina. To podrazumjeva da je ta poruka bila upućena ne samo vjernim Kršćanima u njihovom jedinstvenom razdoblju u povijesti, nego svim vjernim sljedbenicima Janjeta tijekom doba, sve do danas.

Nagrada “malog stada” je toliko veličanstvena, toliko predivna, da ju se može jedva shvatiti.

Ta obećanja uključuju božansku prirodu — besmrtnost; sjediti sa Isusom na njegovom prijestolju; vladati nad narodima; da naša imena budu zapisana u Knjizi Života; da ćemo imati novo ime; mi se možemo gostiti sa skrivenom manom — kruhom s neba, isto tako kao i s drugim slavnim blagoslovima. Međutim, sasvim je jasno da se ta obećanja odnose jedino na one koji su “više nego pobjednici,” “onome tko pobjedi” u svakoj okolnosti.

I na koncu, razmotrimo nekoliko od “nadasve velikih i dragocjenih obećanja” sa kojima se svi Božji sveti mogu gostiti:

- “Blažen i svet onaj tko je dionik toga prvog uskrsnuća! Nad njim druga smrt nema vlasti: oni će biti svećenici Božji i Kristovi i s njime će kraljevati tisuću godina” (Otkrivenje 20:6).

- “I Sveti grad, novi Jeruzalem, vidjeh: silazi s neba od Boga, opremljen kao zaručnica nakićena za svoga muža” (Otkrivenje 21:2).

- “Radujmo se i kličimo i slavu mu dajmo jer dođe svadba Jaganjčeva, opremila se Zaručnica njegova! Dano joj je odjenuti se u lan tanan, blistav i čist!” A lan — pravedna su djela svetih” (Otkrivenje 19:7,8).

Sedam glasnika bilo je zaduženo sa porukama za sedam crkava. Pergam, Tijatira, Sard, Smirna, Filadelfija, Efez, Laodiceja

- “A ovo je obećanje koje nam on obeća: život vječni” (1. Ivanova 2:25).

- “Gledajte koliko nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo, i jesmo” (1. Ivanova 3:1).

- “Naša je pak domovina na nebesima, odakle iščekujemo Spasitelja, Gospodina našega Isusa Krista: snagom kojom ima moć sve sebi podložiti on će preobraziti ovo naše bijedno tijelo i suobličiti ga tijelu svomu slavnomu” (Filipljanima 3:20,21).

- “I mir Božji koji je iznad svakog razuma čuvat će srca vaša i vaše misli u Kristu Isusu” (Filipljanima 4:7)

- “Ali Bog, bogat milosrdem, zbog velike ljubavi kojom nas uzljubi, nas koji bijasmo mrtvi zbog prijestupa, oživi zajedno s Kristom — milošću ste spašeni! — te nas zajedno s njim uskrisi i posadi na nebesima u Kristu Isusu: da u dobrohotnosti prema nama u Kristu Isusu pokaže budućim vjekovima preobilno bogatstvo milosti svoje. Ta milošću ste spašeni po vjeri! I to ne po sebi! Božji je to dar” (Efežanima 2:4-8).

Obećanja našeg Nebeskog Oca vjernim Isusovim sljedbenicima su toliko velika, toliko veličanstvena, da mi od srca možemo reći s Apostolom Pavlom: “Zato dakle i mi imajući oko sebe toliki oblak svjedoka, odbacimo svako breme i grijeh, koji je za nas prionuo, i s ustrajnošću trčimo da dobijemo na trki, koja nam je određena, Gledajući na utemeljitelja i usavršitelja vjere Isusa, koji mjesto određene sebi radosti podnese križ ne mareći za sramotu, i sjede s desne strane prijestolja Božjega” (Hebrejima 12:1,2).

“Upoznaj me sa svojim putovima, GOSPODE; pouči svojim cestama. Daj mi putovati prema tvojoj istini i pouči me, jer ti si Bog koji me spašava. Ja te čekam sve ove duge dane” (Psalam 25:4,5)

Klasa Nevjeste

“Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovječje ne uđe, to pripravi Bog onima koji ga ljube.
A nama to Bog objavi po Duhu” (1. Korinćanima 2:9,10).

Nema izuzetnije prednosti za nas od te biti pozvan biti dijelom Nevjeste Kristove. Isus je dao Ivanu, učeniku koji mu je bio blizak na poseban način, letimičan uvid nevjeste u slavi dok je Ivan patio na otoku Patmosu. “I dođe jedan od sedam anđela ... te progovori sa mnom: “Dodi, pokazat ću ti Zaručnicu, ženu Jagančevu! I prenese me u duhu na goru veliku, visoku i pokaza mi sveti grad Jeruzalem: silazi s neba od Boga, sav u slavi Božjoj, blistav poput dragoga kamena, kamena slična kristalnom jaspisu” (Otkrivenje 21:9-11).

U Otkrivenju 19, klasa Nevjeste je opisana korištenjem drugačijih simbola. “I začuh kao glas silna mnoštva i kao šum voda mnogih i kao prasak gromova silnih: “Aleluja! ... Radujmo se i kličimo ... jer dođe svadba Jagančeva, opremila se Zaručnica njegova! ... Dano joj je odjenuti se u lan tanan, blistav i čist!” A lan — pravedna su djela svetih” (Otkrivenje 19:6-8).

Prekrasna Nevjesta

Kada pogledamo oko sebe, mi možemo vidjeti ono što je Pavao vidio među svojom duhovnom braćom i sestrama. “Da vas pozvanih nema mnogo mudrih po tijelu, ni mnogo moćnih, ni mnogo plemenita roda ... nego ludo ovoga svijeta izabra Bog da posrami mudro” (1. Korinćanima 1:26,27). Međutim, nebeskom Zaručniku, Crkva je dražesna. Ljupkost koju on vidi Kršćanski je karakter svetih. Mi to ponekada nazivamo “unutarnjom ljepotom.” To je dražesnost koju Isus, koji čita srca, vidi i ljubi.

Kada promatramo ljupki karakter bilo kojeg sveca, mi vidimo vrstu ljepote koju Isus vidi. “Promatrajući vaše čisto, poštovanja vrijedno ponašanje ... Nek vaše urešavanje ... bude skriveni dar srca ... ures jednog blagog i mirnog duha, koji je od velike vrijednosti pred Bogom” (1. Petrova 3:2-4). Kada mi vidimo kod braće te karakteristike, da li nas to privlači, na način kako privlači njega? Ako da, tada bi smo i mi također trebali nastojati oponašati taj stav.

Rebeka

Ljepota karaktera je puno puta opisana u Starozavjetnim slikama koje ukazuju na klasu Nevjeste. Mi počinjemo razmatrajući Rebeku, pozvanu da bude nevjestom Izaka

(Isusa), pozvanu kroz utjecaj Eliezera (sveti Duh).¹ Postoji još jedna osoba u toj pripovijesti koju mi ponekad previđamo, Rebekina dojkinja (1. Mojsijeva 24:59), za koju kasnije saznajemo da se zvala Debora (1. Mojsijeva 35:8). Moguće je da ona, inače starija od mlade Rebeke, predstavlja utjecaj Drevnih Dostojnika kao “oblaka svjedoka” na Isusove sljedbenike (Hebrejima 12:1).

Eliezer se je molio Bogu za vodstvo u odabiru dobre nevjeste za Izaka. Bez božanskog uvida, kako je on mogao znati tražiti pravu osobu? Stoga se je Eliezer molio, “neka djevojka kojoj ja rečem: `Molim te, spusti svoj vrč da se napijem`, a ona odgovori: `Pij! I deve ću ti napojiti`, bude ona koju si odredio za svoga slugu Izaka. Tako ću saznati da si iskazao milost mome gospodaru” (1. Mojsijeva 24:14). To je vrsta osobe koju Bog traži za nevjestu za Svog Sina, Isusa. Oni su naklonjeni k ljubaznosti, obziru, službi, i revnosti, koja ih potiče da učine više od onoga što se zahtijevalo od njih,

Eliezerova molitva bila je uslišena. “Tek što on izreče svoje, gle, dođe Rebeka,... s krčagom na ramenu. Djevojka je bila krasna” (1. Mojsijeva 24:15,16). Ona je bila toliko ljubazna prema strancu, toliko uslužna, i toliko hitra.

Rebeka ljubazno posluhuje Eliezera

Ona je utažila Eliezerovu žeđ, i zatim je rekla, “Nalit ću i tvojim devama da se napoje. Izlivši brzo krčag u korito, otrča natrag zdencu da ponovo zahvaća” - ne sporo se vukući, nego trčeci hitro mnogo puta kako bi zbrinula deve (1. Mojsijeva 24:19,20).

Da li je to i naš duh? “Malo će stado služiti Gospodinu s takvim užitkom da će jedva znati kako da prestanu sa svojim naporima” (R5413).

Eliezer je predstavio Rebeki zlatni ukras od 1/2 šekela težine, ista je težina kasnije korištena kao simbol otkupljenja (2. Mojsijeva 30:12,13), i dvije zlatne narukvice od 10 šekela za njene ruke, ukazujući da će kada su pozvani od Boga, članovi klase Crkve sudjelovati u božanskoj službi.

Rebeka je dovela Abrahamovog slugu u dom svoje obitelji, koji su mu ponudili smještaj i krmu za njegove životinje. Zatim je uslijedilo još više rasprava, i još više darova od posjetitelja (1. Mojsijeva 24:53). Idućeg jutra, Rebekina je obitelj željela odložiti njen odlazak. Ali ona ih je bila spremna napustiti. Ona je odgovorila, “Poći ću” (1. Mojsijeva 24:58). Ona i njezina pratnja otišli su, i na kraju putovanja ona je ugledala Izaka “u predvečerje u polju,” kao što crkva vidi našeg Gospodina na polju žetve u predvečerje Evandeoskog Doba. Kad se je Rebeka susrela sa Izakom, prekrila se je sa velom, baš kao što veo tjela stoji između nas i Isusa. Ali na koncu su bili sjedinjeni licem u lice, kao što ćemo mi biti. Tada se je “Izak utješio” nakon smrti svoje majke Sare, predstavljajući tako da vjenčanje Krista i njegove nevjeste uslijeduje po prolasku ili završetku nebeskog poziva Abrahamskog Saveza (1. Mojsijeva 24:63-67).

Sljedeći dio Božjeg plana biti će kraljevstvo na Zemlji, predstavljeno sa “jugom,” kao suprotnom od “sjevera” (Simbol nebeskog kraljevstva — vidi Zaharija 14:4; Ezekijel 47:1). Možda je to razlog zašto je Izak u vrijeme njihovog susreta “živio u južnome kraju,” i možda je to razlog zašto je spomenut “zdenac Lahaj — Roi,” s kojim smo se zadnji puta susreli kad je Bog obećao da će Išmaelu, prirodnom Izraelu, biti iskazana naklonost od Boga (1. Mojsijeva 24:62; 16:14).

Sara, Rebeka i Rahela

U pripovijesti o Rebeki zapazili smo da je ona bila “prekrasna izgleda” (1. Mojsijeva 24:16). To je također karakteriziralo Saru, i toliko da se je Abraham pobojao zato što je imao tako ljupku družicu kada su on i Sara otišli u Egipat (1. Mojsijeva 12:13,14).

Debora, Rebekina dojkinja

Rahela, žena koju je Jakov najviše volio, također je bila lijepa. “Lea bijaše slabih očiju, a Rahela bijaše prekrasna i ljupka” (1. Mojsijeva 29:17).

Sve tri žene povezane su sa nebeskim pozivom. Sara je predstavljala duhovni dio Abrahamskog Saveza, rodivši Izaka, sliku Krista i Crkve. Rahela je predstavljala isto, njen sin Josip predstavlja Krista i Crkvu, i njen mlađi sin Benjamin, rođen kad je Rahela izdahnula, predstavlja Veliko Mnoštvo. Tako nam slika Rahele daje neke dodatne detalje što se tiče sekundarne duhovne klase, koje slike Sare i Rebeke ne uključuju.

Lea je bila manje voljena. Međutim, ako se sa “slabim očima” mislilo nešto pohvalno, tada iako manje privlačna od njene mlađe sestre, ona se također ugod-

no predstavila. Lea je rodila šest sinova, podsjećajući nas na Keturu koja je također imala šest sinova. Budući da Ketur predstavlja zemaljski dio Abrahamskog Saveza, u usporedbi sa Sarom koja je nebeski dio, Lea vjerovatno predstavlja zemaljski dio obećanja također.² To su predviđena obećanja. Čovječanstvo će imati prekrasnu budućnost kada milenijsko djelo bude bilo završeno. Ali usporedba i dalje stoji — nebeska su prekrasna. Neka bi smo razmišljali o ljepoti karaktera koju gospodar traži u nama. On nas promatra. Jesmo mu li privlačni?

Estera

Nema ljupkije slike o ljepoti svetaca od one Kraljice Estere. Kada je Vašti (prirodni Izrael) bila ostavljena, nakon što je propustila pokazati njenu ljepotu (kao što Izrael nije pokazao ljepotu karaktera kada je bio pozvan prilikom prvog dolaska), zatim je započela potraga kroz cijelo kraljevstvo za najljepšom i najdražesnijom od svih mladih djevojaka. Za Esteru se najprije brinuo Hegaj (sveti Duh), i ona je bila tako ugodnog ponašanja da “mu se je svidjela i zadobila je njegovu naklonost ... i on ju premjesti ... na najbolje mjesto u kući za žene” (Estera 2:9).

Estera je tada bila pripremana “šest mjeseci s uljem od mirhe, i šest mjeseci s pomastima,” ili mirisima (Estera 2:12). Isto vrijedi i za nas koji smo primili nebeski poziv. Prije nego budemo uvedeni u prisutnost našeg velikog kralja i budućeg muža, mi trebamo pripremu. Tijekom ove tamne noći grijeha (šest mjeseci) nama je trebalo ulje od mirhe (gorka iskustva sa njihovim brižnim utjecajima), i mirisi (milosti duha koje će biti aromatični drugima).

Ovaj je režim bio primjenjen sve zajedno jednu godinu, dugo vremena samo za uvođenje kralju. Naš je

Kraljica Estera, prvi izbor iz sveg Kraljevstva

režim primjenjen za svo vrijeme trajanja našeg posvećenog hoda. To se čini kao dugo vremena. Međutim, u usporedbi sa dobima vječnosti, to se može smatrati prolaznim trenutkom.

Kad je došlo Esterino vrijeme za pregled pred kraljem, on je bio očaran. “Ona ne zaista ništa osim onoga što je odredio ... Hegaj ... I steče Estera naklonost u očima svih koji su je vidjeli ... I zavolje kralj

Esteru više od svih ostalih žena te ona u njegovim očima stekne više milosti i naklonosti negoli sve djevice ... tako da on stavi kraljevsku krunu na njezinu glavu” (Estera 2:15-17). Kakva dražesna slika. Koliko god da neuredni izgledamo pred drugima, naš kralj gleda na ljupkost karaktera. Mi možemo postati dražesni, ako to želimo. Jesmo li dražesni? Jeli on privučen nama?

Salamunova Nevjesta

Jedna od najljepših slika nevjeste u Svetom Pismu sadržana je u 45 Psalmu. On ukazuje na vjenčanje kralja, očito kralja Salamuna, i buduća mladenka bila je vjerovatno kćerka Egipatskog Faraona, jer opis prilike ukazuje na državno vjenčanja visoke formalnosti. Salamun ovdje prikazuje Kralja Isusa, i nevjesta prikazuje Crkvu (Psalam 45:6; Hebrejima 1:8). Zato što je nevjesta također bila kćer kralja (faraona), njoj se obraća na taj način.

“Unutra je sva slavna kći kraljeva; oprava joj je od vezena zlata” (redak 13). To je vrsta ljepote sa kojom se mi bavimo, slavna iznutra. Odjeća od vezena zlata ukazuje na vrijednost ukrasa božanskih milosti koje nas čine naočitima našem kralju. Da bi smo prihvatili taj poziv, mi trebamo “zaboraviti narod svoj i dom oca svojega. Tako će kralj žudjeti za tvojom krasotom” (reci 10,11).

U ovom je slučaju Isus taj koji je prikazan kao mirisan i aromatičan. “Sve halje tvoje mirišu smirnom, alojem i kasijom iz dvorova bjelokosnih” (redak 8). Smirna i aloja su bili korišteni da pomažu Isusa za njegov pogreb (Ivan 19:39), predstavljajući izuzetno gorka Isusova iskustva, i izlječenje koje dolazi od njih. Kasija je simbol moći, nečega što Isus sada ima u slavi. Bjeli lan predstavlja pravednost svetih s one strane zavjese (Otkrivenje 19:8). Ovdje je bjelokost korištena da pojača koncept koji se primjenjuje na Isusa u nebeskom području.

Teško je nadmašiti slike o mladoženji koji čeka na

svoju ljupku nevjestu na svadbenoj svečanosti. Naš nas mladoženja očekuje. Kako se približavamo, postanimo privlačni što više možemo — duhovno. Isus očekuje dražesnost. Pobrinimo se stoga da naši naponi navuku osmijeh na njegovo lice, i sjaj njegovim očima.

Šulamka

Pjesma nad pjesmama je također o ljubavi Krista koju on ima prema svojoj budućoj nevjesti, ali u ovom je slučaju Crkva opisana kao mlada dama skromnog porijekla. Koliko god da je ponizna, ali ona je dragocjena svom ljubljenom. Pjesma nad pjesmama ukazuje na nju kao na “Šulamku,” idealizirano ime koje je žensko za “mir,” kao što je Salamun muška riječ za “mir.”

Ova ljupka mladenka opisuje sebe kao “crnu, ali krasnu ... kao šatori kedarski,” metafora izvučena iz crnog krzna jaraca kojeg Beduini danas koriste (Pjesma nad pjesmama 1:5). Crno je simbol nevolje, bilo gladi (Tužaljke 5:10) ili na neki drugi način, i ovdje predstavlja nevolje koje su neophodna iskustva da razviju naše karaktere.

Ako niste sigurni kako pristupiti našem nebeskom dragom, Pjesma nad pjesmama 1:8 nas savjetuje, “Ako ne znaš, ti najljepša među ženama, pođi za tragovima stada i pasi svoje kozlice kraj pastirskih šatora.” Drugim riječima, mi nalazimo Isusa slijedeći stado.

U drugom poglavlju, recima 8 pa nadalje, Isus je opisan kako dolazi po svoju nevjestu nakon zimskog vre-

Psalam 45, odjeća izvezena od zlata, sva slavna iznutra

mena nevolje Evandeoskog Doba, tijekom proljetnog vremena novog života u žetvi. “Moj ljubljani prozbori i reče mi: Ustani, ljubavi moja, krasotice moja, i dođi” (Pjesma nad pjesmama 2:10).

Treće poglavlje nam govori o duhu Šulamke, željne svog muža, čak se ustaje prije njegovog povratka da ga traži. Poglavlje četiri opisuje nevjestu kakva je sada, tijekom Evandeoskog Doba — u usporedbi sa sedmim poglavljem, koje opisuje nevjestu od glave do pete, potpunu kakva će biti u slavi. Peto poglavlje prikazuje drugu stranu medalje, kako neki koji subili pozvani da budu djelom klase nevjeste nisu dobro motivirani, i stoga postaju dijelom klase Velikog Mnoštva. To se nastavlja kroz šesto poglavlje, Veliko Mnoštvo priznaje da je propustilo nešto predivno. Osmo poglavlje sažima nade Crkve, opisuje ju kao dobro razvijenu (u usporedbi sa njenom malom sestrom, klasom Velikog Mnoštva), izražavajući nadu za one koji su bili manje vjerni, i zaključuje sa nadom za svece. “Požuri, ljubljani moj, i budi kao srna ilo mladi jelen na gorama miomirisa” — povratak Krista po njegovu nevjestu.

Da bi smo vidjeli što Isus sada vidi u nama, pogledajmo u opis četvrtog poglavlja. “Gle, prekrasna si, ljubavi moja, gle, prekrasna si; imaš oči kao golubica pod svojim uvojcima: kosa ti je kao stado koza koje se ukazuje s brda Gileada” (redak 1). Prvo što zapažamo kao specifično je mir, “oči kao golubica.” Kad se jedna osoba susreće s drugom, mi prirodno gledamo u oči osobe. Dali mi vidimo mir? To je ono što Isus želi vidjeti. Ako je umjesto toga tu nemir, ili gnjev, tada mi u tom pogledu nismo ljupki. Kosa je simbol odanosti, kao što je Samsonova neodrezana kosa predstavljala vjernost njegovom Nazirejskom zavjetu. Ovdje nevjesta ima, obilnu, bujnu kosu. Ako smo odani, Isus će nas gledati na takav način.

Njeni su zubi cijeli, bijeli i u stanju primati zdravu duhovnu hranu. Dali mi tako postupamo? Da li mi poz-

Djevojka iz Pjesme nad pjesmamaaji

namo “iskustvom izvježbane” (Hebrejima 5:14), potpore za našu vjeru i vjerovanja? Ili se mi držimo niza pozicija koje smo jednostavno asimilirali? Njene su usne poput trake grimiza koje govore krasno, govoreći s cijenjenjem o njenoj otkupnini. Njene su sljepočnice ružičaste poput šipaka, kada ona razmišlja o našem položaju kojeg je Krist kupio za nas (reci 2,3; 2. Mojsijeva 28:33,34).

Njen vrat, koji se diže visoko i otmjeno, predstavlja potporu vjere, štitovi vjere su svi na mjestu (redak 4), i ona je razvijena u ljupka obilježja Kršćanskog rasta (redak 5). Ako je to slučaj s nama, tada nam Isus govori u simbolu, “srce si mi ushitila, sestru moja, suprugu moja ... kako je krasna tvoja ljubav!” (reci 9,10). Tavima se mi želimo predstaviti pred našim ljubljenim.

— David Rice

(1) Ime sluga nije navedeno u pripovijesti iz 1. Mojsijeve 24. Ali obično se pretpostavlja da je to bio Eliezer, jer on je bio glavni upravitelj spomenut u 1. Mojsijevoj 15:2.

(2) Ako šest sinova Lee predstavljaju svijet, kao i šest sinova Ketur, javlja se pitanje, tko je predstavljen sa sinovima Zilpe, njene sluškinje, i Bilhe, Raheline sluškinje? Svaka od njih je rodila po dva sina. Mi pretpostavljamo da Zilpini sinovi Gad i Ašer sugeriraju veliki broj obnovljenog čovječanstva, i njihovu sreću kada budu bili obnovljeni, jer ta imena znače hrljenje, i sreća, pojedinačno (1. Mojsijeva 30:11,13 bilješka) Sinovi Bilhe, Raheline sluškinje, predstavljaju one koji su na neki način bili povezani sa duhovnim pozivom, ali nisu uspjeli postići njegove nagrade. Njeni su sinovi bili Dan i Naftali. Dan je ime koje nedostaje među plemenima duhovnog Izraela u sedmom poglavlju Otkrivenja, predstavljajući one koji su imali priliku, ali koji nisu uspjeli pobjediti. Naftali znači hrvanje (1. Mojsijeva 30:8 bilješka), predstavlja prirodni Izrael koji je imao potencijal nebeskog poziva ali nije uspio iskoristiti to. Poput Jakova koji se hrvao s anđelom na potoku Jaboku, Izrael se borio za mir, i postići će ga u zoru (1. Mojsijeva 32:24-26).

Kućanstvo Vjere

*“Dakle, dokle god imamo prigodu, činimo dobro svima, a osobito ukućanima vjere”
(Galaćanima 6:10).*

OSIM posvećenih, postoje mnogi pojedinci u našoj zajednici koji ljube Boga i njegovu istinu, ali koji nikada nisu izjavili da su se posvetili. Oni ljube Boga, raduju se blagoslovima Kraljevstva u budućnosti, i oni vole biti s braćom. U stvari, oni često obavljaju različite zadatke, kao što su pripreme za kongrese. Pastor Russell ovako komentira Pavlov opis:

“Ove riječi — Ukućani Vjere — dovoljno su široke da uključe ne samo one koji su potpuno na ovom putu, nego također i one koji su napravili manje ili više pristupa Gospodinu i Istini. Sama činjenica da se bilo tko približava Šatoru od Sastanka u protuslici snažan je razlog zašto bi smo trebali željeti ohrabriti ga da se nastavi naprezati. On je već prošao dio puta, čak i ako nije napravio posvećenje. U užem smislu, Ukućani Vjere, naravno, uključuju jedino one koji su posvećeni. Ali Pavlove nam riječi daju za pravo vjerovati da oni koji razmatraju tu stvar, koji računaju trošak, bi bili u širem smislu računati da su Ukućani Vjere. I mi trebamo takvima posebno pomoći — svima u kojima vidimo bilo koji izgled posvećenja. Naša bi stalna želja i napor trebali biti da uputima ljude izravno ili neizravno k Gospodinu. Na taj ćemo način “razglašavati vrline onoga koji nas je iz tame pozvao u svoje prekrasno svjetlo” (R5358).

Tijekom Isusove službe bilo je onih koji su bili prijatelji, ali ne možda i učenici. “On im reče: “Evo, čim uđete u grad, namjerit ćete se na čovjeka koji nosi krčag vode. Pođite za njim u kuću u koju uniđe i recite domaćinu te kuće: ‘Učitelj veli: Gdje je svratište u kojem bih blagovao pashu sa svojim učenicima? on će vam pokazati na katu veliko blagovalište prostrto: ondje pripravite.” (Luka 22:10-12) Mi možemo razumno pretpostaviti da je “domaćin kuće” mogao biti vjerni Židov umjesto učenik. Premda nije bio učenik, on je pružio veliku pomoć Gos-

podinu i njegovim apostolima — pružajući mirno mjesto za okupljanje, a možda i prikladno uređujući namještaj za njih. Vrlo je vjerovatno da je ta obitelj pomogla u pripremi hrane i u drugim službama.

U uređenju ekklesije, mi možemo smatrati drugovima braće one koji daju “čašu hladne vode” Novom Stvorenju. “‘Tko vas prima, mene prima; a tko prima mene, prima onoga koji je mene poslao. Tko prima proroka jer je prorok, primit će plaću proroku; tko prima pravednika jer je pravednik, primit će plaću pravedniku. Tko napoji jednoga od ovih najmanjih samo čašom hladne vode zato što je moj učenik, zaista, kažem vam, neće mu propasti plaća.’” (Matej 10:40-42) Isus kaže da ako bilo tko tko pomaže Božjem narodu tijekom ovog doba da će biti nagrađen u Kraljevskom Dobu. Ekklesija bi trebala izraziti dobrodošlicu, bez rezerviranosti, onima koji ljube Boga, Njegov plan spasenja sviju, i koji prihvaćaju Istinu.

— Robert Brand

Kućanstvo koje je držalo Pasu u Egiptu uključivalo je sve Izraelce (vjernike), ne samo prvorodne (duhom začete).